

ΜΑΙΑΝΔΡΟΣ

ΕΘΝΙΚΙΣΤΙΚΗ
ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ

ΑΘΑΝΑΤΟΙ

ΜΑΝΩΛΗΣ ΚΑΠΕΛΩΝΗΣ ⊕ ΓΙΩΡΓΟΣ ΦΟΥΝΤΟΥΛΗΣ

Ι.ΙΙ.2013

⊕ ΟΙ ΗΡΩΕΣ
ΔΕΝ ΠΕΘΑΙΝΟΥΝ
ΠΟΤΕ!

ΤΕΥΧΟΣ
09

ΜΑΙΑΝΔΡΟΣ

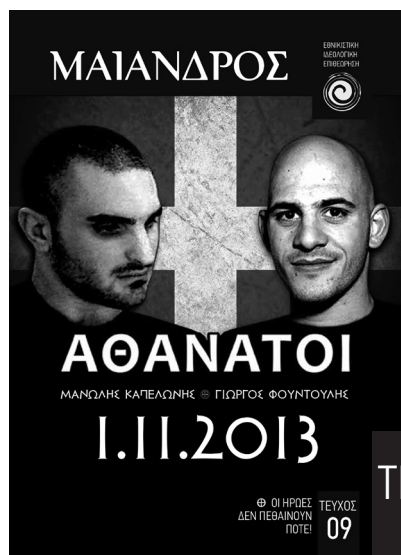
ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 2014

ΣΕ ΑΥΤΟ ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ
ΣΥΝΕΡΓΑΣΤΗΚΑΝ:

Νίκος Έξαρχος
Νικόλαος Λεμοντζής
Γιώργος Μάστορας
Κωνσταντίνος Αλεξανδράκης
Ευάγγελος Καρακώστας
Κατερίνα Μ.
Πάτροκλος Αντωνίου
Αναστάσιος Χαραλάμπους
Στέφανος Αλαμάνος

ΕΚΔΟΤΗΣ:
Δημήτρης Βλαχόπουλος

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΝΤΥΠΟΥ:
Τσιορλίνη Μαρία

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

06 Ο Μαύρος Σεπτέμβρης του Ελληνισμού

12 Προσωπικότητα και Ατομοκεντρισμός

20 Οι Ήρωες Δεν Πεθαίνουν Ποτέ

34 Με Οδηγό τον Αρχηγό μας

42 Τα Ναρκωτικά
σαν Μέσο Ελέγχου της Νεολαίας

46 Όμηρος: Ο Ποιητής των Ελλήνων

50 Ασκητική:
Η Παρακαταθήκη του Εθνικού Αγώνα

54 Για μια Μεταφυσική
Θεώρηση της Πολιτικής

ΤΕΥΧΟΣ
09

Ιδιαίτερης σημασίας είναι το παρόν τεύχος της Ιδεολογικής Επιθεώρησης «Μαϊάνδρος» που κρατάτε στα χέρια σας. Με το παρόν συμπληρώνονται δύο χρόνια ιδεολογικής αναζήτησης και ενδεδειγμένης ενασχόλησης με θέματα που άπτονται της Εθνικιστικής Ιδεολογίας, της Ελληνικής Ιστορίας και της Πολιτικής πραγματικότητας. Ταυτοχρόνως σηματοδοτείται ένας χρόνος συνεχούς πολιτικού διωγμού εναντίον του Κινήματός των Ελλήνων Εθνικιστών από το καθεστώς των δοσίλογων του Μνημονίου. Ποια καλύτερη περίπτωση, λοιπόν, για παραγωγή Ιδεολογίας, σε πείσμα όλων αυτών που θεώρησαν πως θα μας τελειώσουν με τις διώξεις, την συκοφαντία και τις δολοφονίες, από αυτήν;

Το τεύχος αυτό εμπεριέχει μία λεπτομερή και σαφή ιστορική καταγραφή ενός άλλου ιστορικού γεγονότος, συστηματικού διωγμού των Ελλήνων που συνέβη 59 χρόνια πριν τις διώξεις εναντίον της Χρυσής Αυγής. Η καυτή πένα του Συναγωνιστή Νικόλαου Λεμοντζή σας παραθέτει τα γεγονότα που ιστοριογραφικά ορίστηκαν ως Σεπτεμβριανά και αναφέρονται στις κινήσεις του τουρκικού παρακράτους εναντίον του Ελληνισμού της Πόλης.

Ο Συναγωνιστής Γιώργος Μάστορας επιλέγει την κατάδυση στα αβυθώτα της ανθρώπινης Ψυχής. Σκοπούμενο της αναζήτησής τους αυτή η ανάδειξη των παθογενειών της σύγχρονης καταναλωτικής και «ρηχής» εποχής των εφήμερων ανθρώπων και η περιχαράκωση των εννοιών της Ελευθερίας, της Προσωπικότητας και του Καθήκοντος όπως αυτές ορίζονται σαφέστατα στον Λαϊκό Εθνισμό που η Χρυσή Αυγή πιστεύει και πρεσβεύει.

Ένας χρόνος συμπληρούται από την αποφράδα 1η Νοεμβρίου του 2013, την ημέρα κατά την οποία το αριστερό παρακράτος δολοφόνησε άνδρα τους Συναγωνιστές - Ήρωες, Γιώργο Φουντούλη και Μανώλη Καπελώνη, τραυματίζοντας παράλληλα τον Συναγωνιστή Αλέξανδρο Γέροντα. Επ' ευκαιρία αυτής της μαύρης «επετείου» ο Συναγωνιστής Κώστας Αλεξανδράκης επιχειρεί μία αναζήτηση περί του Ηρωικού τρόπου Ζωής και μια αναδρομή στους Έλληνες Ήρωες, από τον Λεωνίδα, μέχρι τον Μάνο και τον Γιώργο.

Ο Νοέμβριος, όσο και ο Οκτώβριος, έχουν βαθιά σημαδευτεί από τα γεγονότα των πολιτικών διώξεων. Ο Συναγωνιστής Ευάγγελος Καρακώστας, με κείμενό του καταδεικνύει προς όλες τις κατευθύνσεις συγκεκριμένες πτυχές αυτής της σκευωρίας, αποκαλύπτοντας παράλληλα τον λόγο της αποτυχίας της. Με οδηγό τον Αρχηγό μας και Πίστη στην Ιδέα του Εθνικισμού, οι Χρυσαιγίτες και οι Χρυσαιγίτισσες δεν μπορούν να νικηθούν, δεν μπορούν να εξαναγκαστούν στην γονυκλισία και την υποταγή.

Τα ναρκωτικά είναι μία μάστιγα που πλήττει την Ελληνική Κοινωνία στον πυρήνα της, στην Ελληνική Νεολαία. Ο στόχος μία Νεολαία που δεν μάχεται ενάντια στους εξουσιαστές της Πατρίδας. Αυτή την μαύρη αλήθεια αναδεικνύει η Συναγωνίστρια Κατερίνα Μ. στο κείμενό της. Δεν είναι, άλλωστε, καθόλου τυχαίο ότι όπου το συμφέρον των επικυρίαρχων προστάζει την υποδούλωση ενός Λαού, αναπτύσσεται το εμπόριο και η χρήση ναρκωτικών.

Δύο νέες στήλες εγκαινιάζονται στα δύο χρόνια του ανανεωμένου περιοδικού μας. Ο Συναγωνιστής Πάτροκλος Αντωνίου ομιλεί διά τον Όμηρο, τον πρώτο ποιητή των Ελλήνων, σε μία στήλη που αφορά τις μεγάλες μορφές του Ελληνισμού, ενώ ο Συναγωνιστής Αναστάσιος Χαραλάμπους, παρουσιάζει το μνημειώδες έργο του Νίκου Καζαντζάκη, «Ασκητική», το οποίο αποτελεί την Παρακαταθήκη του Εθνικού Αγώνα και οδηγός κάθε αγωνιζόμενου ανθρώπου.

Το τεύχος «κλείνει» με το δεύτερο μέρος του πονήματος του Συναγωνιστή, Στέφανου Αλαμάνου, για την μεταφυσική θεώρηση της πολιτικής, που αγγίζει διερευνητικά τις διαδραστικές διασυνδέσεις κοσμοθεώρησης, ιστορικής διαδρομής και πολιτικής θεωρίας και πράξης.

Ο Μαύρος Σεπτέμβρης του Ελληνισμού

Πολύς λόγος γίνεται από τα κανάλια της διαφθοράς και της παραπληροφόρησης, από φορείς και κόμματα του κλεπτοκρατικού τόξου αλλά και από τουρκολάγνους πάσης φύσεως, σχετικά με την περιώνυμη «ελληνοτουρκική φιλία».

ΤΟΥ Νικόλαου Λεμοντζή

Πρόκειται για μια έννοια τόσο ασύμβατη με την ιστορική πραγματικότητα αλλά και με την κοινή λογική, οι οποίες παρέχουν πλείστα παραδείγματα και επιχειρήματα εναντίον αυτής της νεοταξικής θέλησης και αντίληψης των πραγμάτων, στην οποία ελλοχεύουν κίνητρα και προθέσεις ξένα προς τα συμφέροντα της Πατρίδας μας. Ένα από τα παραδείγματα για αυτή τη σαθρή «ελληνοτουρκική προσέγγιση» είναι και ένα σχετικά πρόσφατο γεγονός που επισυνέβη στις αρχές Σεπτεμβρίου του 1955 και καταδεικνύει το πώς ο «απλός λαός» αντιλαμβάνεται τους Έλληνες, καταρρίπτοντας περίτρανα την επιχειρηματο-

λογία και του πιο ακραίου φιλότουρκου. Αναφερόμαστε βέβαια στις επιθέσεις τούρκων εναντίον Ελλήνων και ελληνικών περιουσιών στις 6 Σεπτεμβρίου του 1955, όταν μαινόμενος τουρκικός όχλος, υπό την καθοδήγηση της τουρκικής κυβέρνησης, προέβη σε ανείπωτες καταστροφές και επιθέσεις εις βάρος ελληνικών περιουσιών και Ελλήνων της Κωνσταντινούπολης.

Σεπτεμβριανά
1955:
Ακόμη μια
λαμπρή σελίδα
ελληνοτουρκικής
“φιλίας”

Η «αφορμή» και τα γεγονότα

Αφορμή για την εξαπόλυση αυτού του βίαιου πογκρόμ απετέλεσε μια προβοκατόρικη ενέργεια που συνέβη στη Θεσσαλονίκη, στο εκεί τουρκικό προξενείο, το οποίο ήταν υποτίθεται κατά το παρελθόν το σπίτι του Κεμάλ, αυτό που ο Μπουτάρης έχει αναγάγει σε ναό προσκυνήματος για τους απανταχού ραγιάδες. Αυτό που σκοπίμως παραμένει άγνωστο είναι ότι ως δράστης της συγκεκριμένης βομβιστικής ενέργειας είχε συλληφθεί από τις ελληνικές διωκτικές αρχές, ο Οκτάι Εγκίν, ένας μουσουλμάνος σπουδαστής από την Κομοτηνή και συνεργάτης των υπηρεσιών πληροφοριών της τουρκίας, που αργότερα θεωρήθηκε ήρωας ενώ μάλιστα τιμήθηκε διοριζόμενος ως κυβερνήτης σε επαρχία της, εξαργυρώνοντας τις πολύτιμες υπηρεσίες του. Ο Εγκίν είχε προμηθευτεί τους δυναμίτες και μαζί με τον Χασάν Ουτσάρ Μεχμέτογλου, επίσης μουσουλμάνο από την Κομοτηνή και φύλακα του προξενείου, σχεδίασαν και εκτέλεσαν την βομβιστική επίθεση. Και οι δυο συνελήφθησαν από τις ελληνικές αρχές και παρέμειναν φυλακισμένοι επί εννέα μήνες.

Το πραγματικό προσωπείο
του τουρκικού πολιτισμού
διεφάνη στα όσα εκτυλίχθηκαν
τις 2 αυτές ημέρες που κράτησε
το πογκρόμ. Ακόμη και χριστιανοί
ιερείς υπέστησαν περιτομή.

Ωστόσο σε συνέντευξή του μετά από πολλά χρόνια, αρνήθηκε την συμμετοχή του σε οποιαδήποτε σχετική ενέργεια. Περίεργο πάντως είναι το γεγονός ότι δεν δολοφονήθηκε από το τουρκικό κράτος, κάτι που αποτελεί συνήθη πρακτική για να κλείνει το στόμα σε όποιον γνωρίζει θέματα που αφορούν την εθνική τους υπόσταση (βλέπε τούρκους βατραχανθρώπους που συμμετείχαν στην κατάληψη των ελληνικότατων Ιμίων).

Τον ισχυρισμό περί προβοκατόρικης ενέργειας επιβεβαιώνει και ο στρατηγός Σαμπρί Γιρμιμπέσογλου, ο οποίος ομολόγησε ότι τα γεγονότα ήταν επιχείρηση του «βαθέως κράτους» της τουρκίας και ειδικότερα της «Ειδικής Διεύθυνσης Πολέμου». Κάτι τέτοιο δεν θα πρέπει να μας ξενίζει καθόλου. Μέχρι και σήμερα, τούρκοι πράκτορες αλωνίζουν ελεύθεροι στη χώρα μας, πραγματοποιώντας επιχειρήσεις, ακόμη και εμπρησμούς (Ηλεία 2007).

Μετά την υποτιθέμενη λοιπόν επίθεση στο τουρκικό προξενείο, ο τουρκικός τύπος με εμπρηστικές δηλώσεις και δημοσιεύματα δημιουργεί το κατάλληλο κλίμα ώστε να ξεσπάσουν δήθεν «αυθόρμητες» εκδηλώσεις αντίδρασης στην Κωνσταντινούπολη, εκδηλώσεις οι οποίες οργανώθηκαν και πραγματοποιήθηκαν υπό την αιγίδα του επίσημου κράτους.

Σύμφωνα με αυτόπτες μάρτυρες, κρατικά φορτηγά ξεφόρτωναν υλικά «κατεδάφισης» και φονικά σύνεργα, με τα οποία εξοπλιζόταν ο τουρκικός όχλος και τα οποία χρησιμοποιούσε στις «εκδηλώσεις φιλίας» του, εις βάρος Ελλήνων και ελληνικών περιουσιών.

Ας σημειωθεί ότι η ελληνική παρουσία στην Πόλη ξεπερνούσε τις 100.000, ενώ η εμπορική και εν γένει οικονομική της δραστηριότητα ήταν ιδιαίτερα ανθηρή. Αυτό προφανώς ενοχλούσε τους «φίλους» τούρκους, οι οποίοι είδαν μια εκπληκτική ευκαιρία και εκμεταλλεύτηκαν στο έπακρο την ευκαιρία να ξεριζώσουν από ακόμη μια ελληνική πατρίδα την προαιώνια ελληνική παρουσία και υπόσταση.

Το οργανωμένο και σχεδιασμένο από καιρό πογκρόμ πραγματοποιήθηκε υπό τη φαινομενική καθοδήγηση της οργάνωσης «Η Κύπρος είναι τουρκική» (Kibris Türktür), βιτρίνα του τουρκικού κράτους, η οποία καθοδήγησε πάνω από 100.000 τούρκους, οι οποίοι ξεκίνησαν από τον κεντρικό δρόμο του Πέραν στο κέντρο της Κωνσταντινούπολης ενώ μέσα σε λίγες ώρες κατάφεραν την καταστροφή ελληνικών περιουσιών σε μία περιοχή περίπου 40 τετραγωνικών χιλιομέτρων στον Βόσπορο, στην ασιατική ακτή, στα Πριγκηπόννησα έως τον Άγιο Στέφανο, εκεί όπου είναι σήμερα το αεροδρόμιο «Κεμάλ Ατατούρκ».

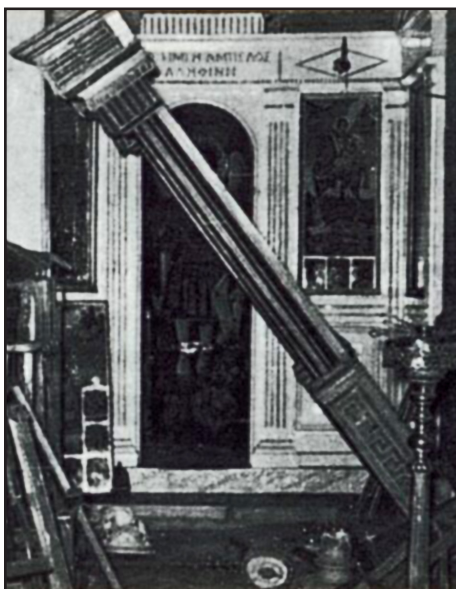
Οι δυνάμεις ασφαλείας, όπως φαίνεται και σε φωτογραφικό υλικό, συμμετείχαν στο πογκρόμ. Αρκετές ώρες μετά την έναρξη των επιθέσεων κι ενώ η καταστροφή είχε πλέον συντελεσθεί, η τουρκική κυβέρνηση διέταξε την επιβολή στρατιωτικού νόμου στην Κωνσταντινούπολη, στην Άγκυρα και στη Σμύρνη. Το πραγματικό προσωπείο του τουρκικού πολιτισμού διεφάνη στα όσα εκτυλίχθηκαν τις 2 αυτές ημέρες που κράτησε το πογκρόμ. Ακόμη και χριστιανοί ιερείς υπέστησαν περιτομή. Η γλώσσα των αριθμών είναι σκληρή. Επίσημα καταγεγραμμένοι είναι 16 Έλληνες, οι οποίοι έχασαν τη ζωή τους καθώς και 32, οι οποίοι τραυματίστηκαν από τις επιθέσεις. Σε αυτές τις δολοφονίες θα πρέπει να προσθέσουμε και τον βιασμό 12 Ελληνίδων, τον βιασμό ανυπολόγιστου αριθμού ανδρών, οι οποίοι εξαναγκάστηκαν να υποστούν περιτομή καθώς και πλήθος υλικών ζημιών, όπως την καταστροφή 4.348 εμπορικών καταστημάτων, 110 ξενοδοχείων, 27 φαρμακείων, 23 σχολείων, 21 εργοστασίων, 73 εκκλησιών, 1000 κατοικιών.

Σύμφωνα με διεθνείς οργανισμούς το κόστος των ζημιών ξεπερνάει τα 150.000.000 δολάρια, ποσό που μάλλον δεν ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα και είναι πολύ μικρότερο. Στις 7 Σεπτεμβρίου το κλίμα γενικεύεται και πραγματοποιούνται επιθέσεις κατά των Ελλήνων και στη Σμύρνη. Αποτέλεσμα αυτών, ο Ελληνισμός να ξεριζωθεί από προαιώνιες εστίες του και σήμερα μετά βίας να υπάρχουν 2000 Έλληνες στην περιοχή.

Ο πρωθυπουργός Μεντερές δήλωσε ότι το πογκρόμ κατά των Ελλήνων ήταν έργο κομμουνιστών, κάτι που αποδείχτηκε αναληθές σύμφωνα με τις αναφορές των ξένων πρεσβειών στην Άγκυρα, οι οποίες έριχναν μεγάλο μερίδιο ευθύνης και αποκάλυπταν την δράση του τουρκικού κράτους.

Η ελληνική πλευρά προσπάθησε να αντιδράσει με τον συνήθη χλιαρό της τρόπο αλλά οι διεθνείς παράγοντες δεν ήθελαν να δυσσαρεστήσουν τη σύμμαχό τους τουρκία, το αγαπημένο παιδί όλων όσων κινούν τα γεωπολιτικά νήματα, πρόθυμο εντολοδόχο του εκάστοτε διεθνούς δυνάστη. Συνεπώς, ουδεμία αντίδραση σημειώθηκε, ουδεμία μέριμνα ελήφθη.

Μια εικόνα χίλιες λέξεις:
Ο τουρκικός όχλος που
ξεχύθηκε στους δρόμους της
Πόλης και άφησε πίσω του
συντρίμμια και Χάος

Ερχόμενοι στο σήμερα

Φυσικά στη σημερινή εποχή, εποχή σκοτεινή για τους Έλληνες και την Ελλάδα, απουσιάζει παντελώς η οποιαδήποτε αναφορά στα γεγονότα του Σεπτεμβρίου του 1955, γνωστά ως Σεπτεμβριανά, από όλες τις βαθμίδες ενημέρωσης αλλά και όλες τις βαθμίδες εκπαίδευσης. Κάτι τέτοιο καθιστά πασιφανές το ότι οι κυβερνώντες δεν επιθυμούν οι Έλληνες να γνωρίζουν την πραγματική Ιστορία της πατρίδας τους. Η γνώση είναι επικίνδυνη και για αυτό καταβάλλεται συστηματική προσπάθεια και επικοινωνιακός πόλεμος τουρκολαγνείας με τα εκατοντάδες τουρκοσέρια που προβάλλονται, για να αμβλυνθεί η ιστορική συνείδηση, να ξεχαστούν οι ιστορίες- μαρτυρίες των παππούδων που ξέρουν, είδαν, έζησαν τι πάει να πει καλή «γειτονία», ελληνοτουρκική προσέγγιση και φιλία. Τώρα, που η Πατρίδα μας βρίσκεται υπό ξένη

επικυριαρχία, τώρα που οι πολιτικές κλίκες ξεπουλάνε τα πάντα για να παραμείνουν λίγο ακόμη στην εξουσία, στον καιρό της αδιαφορίας και της μίζας, η Χρυσή Αυγή στέκει φωτεινός φάρος, υπερασπιστής της Εθνικής Μνήμης και Αξιοπρέπειας και βροντοφωνάζει στους δειλούς και τους προδότες:

ΔΕΝ ΞΕΧΝΩ

Υ. Γ.: ΛΕΥΤΕΡΙΑ
ΣΤΟΥΣ ΕΘΝΙΚΙΣΤΕΣ
ΠΟΛΙΤΙΚΟΥΣ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΥΣ

Προσωπικότητα και Ατομοκεντρισμός

Η ανατομία της ανθρώπινης ψυχοσύνθεσης είναι μια πολύπλοκη-περίπλοκη διαδικασία. Ένας ψυχικός και διανοητικός λαβύρινθος σκέψεων, απόψεων, αποφάσεων, όπου χρειάζεται ένας «μύθος της Αριάδνης» προκειμένου να βγει στην επιφάνεια η ιδιοσυγκρασία, ο χαρακτήρας, η ποιότητα του κάθε Ανθρώπου.

Εμείς οι Χρυσαιγίτες, Άνδρες και Γυναίκες, πιστεύουμε ακράδαντα στην Αξία της Ανθρώπινης ιδιότητας, όταν αυτή κινείται πάνω στα Αιώνια Φυσικά Πρότυπα και όχι στην κίβδηλη θεώρηση της σημερινής μίζερης εποχής. Αυτό σημαίνει ότι βαδίζουμε ενάντια στην κυρίαρχη δομή του σύγχρονου συστήματος. Μια δομή, η οποία -μιλώντας με ψυχολογικούς όρους- έχει ως ουσία και αξιακό πυρήνα τον ατομοκεντρισμό. Ο ατομοκεντρισμός, λοιπόν, είναι η πλήρης διαστροφή και παραποίηση της έννοιας της Προσωπικότητας.

Εφόσον διατυπώνουμε ως ακλόνητη Αξία και Αρχή την Ανισότητα, αυτό σημαίνει ότι υπερβαίνουμε την ποσότητα και δεχόμαστε την Ποιότητα. Ακριβώς γι' αυτόν τον λόγο οι έννοιες του ατόμου και του Προσώπου διαφοροποιούνται πλήρως, καθώς το άτομο κατανοείται ως μια απλή μονάδα, ή σαν ένας αριθμός υπό την κυριαρχία της ποσότητας. Αντιθέτως, το Πρόσωπο είναι ο Άνθρωπος εκείνος που έχει ξεπεράσει τον στενό σκόπελο της ατομικότητας και έχει διαφοροποιηθεί θετικά διαμέσου της εσωτερικής του

ποιότητας. Έχει προικισθεί με την δική του ξεχωριστή φυσιογνωμία, την δική του δυναμική Φύση και μια ακόμη σειρά ενεργητικών και ευεργετικών χαρακτηριστικών, που το ξεχωρίζουν από την μετριότητα των άλλων. Η Αληθινή Ανοδική πορεία του Προσώπου, η οποία δικαιολογεί την Αριστοτέλεια άποψη, για τον Άνθρωπο, αφορά σε κάθε ζωτική, πολιτική, κοινωνική και ηθική διαδικασία που οδηγεί στην ολοκλήρωσή του.

Αναγνωρίζοντας, επομένως, ότι η έννοια του Πολέμου, με την ευρύτερη διάσταση της, αποτελεί κάτι Ανώτερο και Σημαντικό από μια «απλή» σύρραξη με όπλα, αναγνωρίζουμε ταυτόχρονα και τις διαδικασίες του Μεγάλου και του Μικρού Ιερού Πολέμου, με το αντίστοιχο εσωτερικό και εξωτερικό περιεχόμενο, όπως τις όρισε ο Ιούλιος Έβολα. Θα ήταν λάθος, λοιπόν, να περιοριστεί η Ιδέα του Πολέμου σε υλιστικά πλαίσια, μιλώντας απλώς για ωμή χρήση βίας και καταστροφική δύναμη. Για όσους μπορούν να δουν πίσω από την ομίχλη, και πολύ περισσότερο να ερμηνεύσουν αυτό που βλέπουν, η Τιμή, η Ευσυνειδησία, η συνεχής ανάπτυξη της Εσώτερης Ύπαρξης, η Πίστη στην Ιδέα, το Καθήκον, ο Προσωπικός Κώδικας Ηθικής, η Ιεραρχία, η Τάξη (όταν αυτή είναι ταύτωση με τα προαναφερθέντα), η σημαντική ικανότητα να υποτάσσεται το συναισθηματικό-ατομικιστικό στοιχείο της (εκλεπτυσμένης) Προσωπικότητας σε Ανώτερους Στόχους και Διαχρονικές Αρχές, όλα αυτά είναι απαραίτητα στοιχεία της Πολεμικής Ιδέας και συγκεκριμενοποιούν την αξιόλογη και χαοτική διαφορά μεταξύ Προσώπου και ατόμου.

Η Κοσμοθεωρία του Εθνικισμού δεν αποτελεί απλώς το γραπτό υλικό πολλαπλών σελίδων ενός ιδεολογικού βιβλίου, αλλά έχει πρωτίστως Βιοθεωρητικό χαρακτήρα και περιεχόμενο

Μιας και αναφερθήκαμε προηγουμένως στο συναισθηματικό στοιχείο και την υπέρβασή του, είναι γεγονός πως η Αποστολή μας είναι δύσβατη και επικίνδυνη, ενώ όταν σ' αυτή φορτώνονται οι όποιες προσωπικές αναποδιές τα πράγματα γίνονται ακόμη πιο δύσκολα. Υπάρχουν πολλές περιπτώσεις όπου η αντιμετώπιση της κοινωνικής πραγματικότητας έχει αρνητικές επιδράσεις στον εσωτερικό μας κόσμο. Έτσι, αρκετές φορές, η ψυχική μας διάθεση ποικίλει ανάμεσα στην χαρά και την λύπη, την αισιοδοξία και την απαισιοδοξία, θυμίζοντας την ψυχοσύνθεση ενός αγαπημένου εφηβικού Ήρωα των κόμικς διηγημάτων, του Κόναν του Βάρβαρου, «με τις μεγάλες ευθυμίες και τις βαθιές μελαγχολίες». Ταυτόχρονα, όμως, πρέπει να συνειδητοποιήσουμε ότι η Ιερότητα της Αποστολής, η οποία μας ανατέθηκε από την Θεία Πρόνοια, τους Προγόνους και τους Απογόνους της Φυλής μας, είναι σημαντικότερη από την οποιαδήποτε Προσωπική υπόθεση, όσο σημαντική κι αν την θεωρούμε για την ποικίλου χαρακτήρα ανόρθωση του Εαυτού μας, όχι βεβαίως με φτηνό και χυδαίο ατομικιστικό περιεχόμενο.

Πιστεύοντας ακράδαντα ως Άνθρωποι, οι οποίοι θέλουν να ρουφούν δημιουργικά την Ζωή σ' όλους τους τομείς, ακόμη και τους πιο προσωπικούς, ότι τα Πάθη πρέπει να εκπαιδεύονται και όχι να εκμηδενίζονται μας έρχεται στο Νου η ρήση του Νίτσε: «Αξιολογώ έναν άνθρωπο από την ικανότητα να καθυστερεί τις αντιδράσεις του». Όχι ως μια αφοριστική διδαχή, αλλά σαν μια γενική βασική αρχή εναντίον του άναρχου αυθορμητισμού και εκρηκτικότητας.

Η αυθόρμητη ροπή της ανθρωπίνης ψυχής πρέπει να κατευθύνεται και όχι να εξαφανίζεται. Η ικανότητα του ελέγχου και της ισορροπίας στην έκφραση του συναισθήματος δεν πρέπει σε καμιά περίπτωση να οδηγήσει στην παράλυση και μηχανοποίηση της Καρδιάς μας, αλλά στην σωστή διαχείρισή της. Το Πάθος, είτε αυτό αφορά αίσθημα ή άλλη πτυχή της ζωής μας, δεν πρέπει επ' ουδενί να καταπιέζεται οδηγούμενο σε ηθικολογικά (και όχι ηθικά) δεσμά.

Αντιθέτως, πρέπει να εκπαιδεύεται καταλλήλως και, ανεξάρτητα από την επιτυχή ή μη ευόδωσή του, να διοχετεύεται στην αξιοποίηση της Ιδέας που Ενστερνιζόμαστε και Υπερασπιζόμαστε. Το να αντισταθούμε στην πολτοποίηση της ιδιοσυγκρασίας μας και την επιχειρούμενη μετατροπή μας σε χειραγωγούμενο πλήθος και καταναλωτών αποτελεί σημαντικό καθήκον. Για Εμάς τους Χρυσαιγίτες, Άνδρες και Γυναίκες, η Κοσμοθεωρία

του Εθνικισμού δεν αποτελεί απλώς το γραπτό υλικό πολλαπλών σελίδων ενός ιδεολογικού βιβλίου, αλλά έχει πρωτίστως Βιοθεωρητικό χαρακτήρα και περιεχόμενο. Μια Κοσμοθεωρία, έγκριτη στα όσα ενστερνίζεται, βασίζεται όχι στην μηχανική αφήγηση θέσεων, αλλά σε μια ζώσα πραγματικότητα των Ανθρώπων-Φορέων της. Το να λέει κάποιος ότι υποστηρίζει την ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ είναι, όντως, δύσκολο. Το να φέρεται, όμως, ή τουλάχιστον να προσπαθεί να φέρεται, ως Χρυσαιγίτης είναι ακόμη πιο δύσκολο, επίπονο, επικίνδυνο.

Η έννοια της Ελευθερίας, όπως την αντιλαμβανόμαστε Εμείς, δεν έχει να κάνει ούτε με την ελευθεριότητα, ούτε με την ασυδοσία. Έχει να κάνει τη νοηματοδότηση ενός Νέου Τρόπου Ζωής πλήρως αντιθέτου με τα σημερινά επιβεβλημένα πρότυπα σκέψης και συμπεριφοράς.

Πιστεύουμε ότι η Ελευθερία, για να έχει υπαρκτό, θετικό, αναζωογονητικό νόημα, πρέπει να συνδέεται με την εύρυθμη λειτουργία της Φύσης.

Να εκδηλώνει την δύναμη ενεργοποίησης των καλύτερων δεδομένων της Ψυχής, επιδιώκοντας την προσωπική ολοκλήρωση και τελειοποίηση, διαμέσου ενός αναλόγου Πολιτικού-Κοινωνικού συστήματος ή επειδή αυτό δεν συμβαίνει στον κυρίαρχο κόσμο της μεταπολίτευσης, διαμέσου ενός ιδεολογικοπολιτικού φορέα με παρόμοιες αντιλήψεις, όπου οι διδαχές του δεν θα είναι απάτη, ανεντιμότητα και φλύαρη «παπαγαλία». Αντιθέτως, θα αποτελούν το «φροντιστήριο» για την επιτυχημένη είσοδο σ' ένα Νέο Τρόπο Ζωής, με Κυρίαρχες Αξίες και Αρχές, την Τιμή, την Φιλοπατρία, την Ειλικρίνεια, την Αξιοπρέπεια, την Αλληλεγγύη. Όλα αυτά, φιλτραρισμένα-μπολιασμένα από μια Ανώτερη Συλλογικότητα Ανθρώπων, Ιεραρχημένα κατά τα Αιώνια πρότυπα. Αυτή η Ελευθερία έχει λειτουργικό και οργανικό χαρακτήρα, είναι αδιαχώριστη από μια έμφυτη και αλάνθαστη επιδίωξη, καθώς χαρακτηρίζεται από το κλασσικό ρητό «Να είσαι ο εαυτός σου». Ένας Εαυτός ποιοτικά διαφοροποιημένος από τον πολτοποιημένο μαζάνθρωπο του σήμερα, φιλελεύθερης ή μαρξιστικής προέλευσης. Εν τούτοις, δεν είμαστε όμηροι των ψευδαισθήσεων, ούτε ωραιοποιούμε καταστάσεις. Παρά τις αλλεπάλληλες αντιφάσεις και

την δεδομένη αρνητικότητά της η αντιπολίτευση, επί τέσσερις σχεδόν δεκαετίες, γαλούχησε τους Έλληνες με κάθε αρνητική ιδιότητα, την οποία διαθέτει. Ακόμα και η έλευση του μνημονίου δεν έχει ξυπνήσει ολοκληρωτικά τους συμπατριώτες μας, αλλά αποσπασματικά. Θα ήταν, πραγματικά, παραίτηση και λάθος εκτίμηση της πραγματικότητας αν θεωρούσαμε ότι οι Έλληνες έχουν φτάσει στο σημείο να είναι πνευματικά και πολιτικά ώριμοι, ώστε να αντικρύσουν όλο το μέγεθος του προβλήματος που μαστίζει την Πατρίδα μας, και όχι μόνο.

Ένας νέος τρόπος
Ζωής με κυρίαρχες
Αξίες και Αρχές,
την Τιμή,
την Φιλοπατρία,
την Ειλικρίνεια,
την Αξιοπρέπεια,
την Αλληλεγγύη

Το καθεστώς της Εθνικής απαξίωσης, της Κοινωνικής εξαθλίωσης και της Ηθικής εκμηδένισης, όλα αυτά τα χρόνια, δημιούργησε «πολίτες» πνευματικά αδιαμόρφωτους, πολιτικά απαίδευτους, έρμαια σε κάθε υποβολή και χειραγώγηση εκ μέρους των φαύλων και των λαοπλάνων. Έτσι, κυριαρχήθηκε η σκέψη τους από ρεύματα απόψεων και θέσεων, υπεύθυνα για το πνευματικά, πολιτικά και κοινωνικά άθλιο περιβάλλον, το οποίο μαστίζει την Ελλάδα. Ανεξάρτητα από την δεδομένη μαρξιστική επικράτηση στον χώρο της μεταπολιτευτικής διανόησης, το υπάρχον σύστημα αποτελεί την επιτομή του αστικού θριάμβου, όχι με την οικονομική έννοια αλλά με την ερμηνεία ενός επιπέδου και ρηκού τρόπου ζωής, που οδηγεί σε κούφιας, παρηκμασμένες και διεφθαρμένες συνειδήσεις. Η υπερνίκηση αυτού ακριβώς του αφύσικου τρόπου ζωής αποτελεί απαραίτητη προϋπόθεση για την ουσιαστική επιτυχία του τιτάνιου αγώνα μας. Αυτή, όμως, η εμφύσηση της αστικής νοοτροπίας αποτελεί και την «ταφόπλακα» για το καθεστώς της σήψης, της παρακμής, της διαφθοράς.

Ο πολιτικά ανίδεος υπήκοος αυτού του ψευδεπίγραφου «Ελληνικού» κράτους δεν έχει κανένα ισχυρό λόγο να υπερασπιστεί αυτό το σύστημα. Η επαφή μαζί του βασίστηκε σε μια σχέση συμφερόντων, σ' ένα εμπορικό «πρότυπο» προσφοράς και ζήτησης, όπου τίποτε άλλο δεν συνδέει γερά «κράτος» και «πολίτη». Σε αυτόν τον τύπο κοινωνίας το να περιμένεις από έναν «υπάλληλο» να θυσιάσει για την σωτηρία αυτού του καθεστώτος, και ακόμη χειρότερα (και γελούτερα) όταν αυτό καθρεφτίζεται στα πρόσωπα του Σαμαρά, του Τζέφρυ, του Βενιζέλου και άλλων παρομοίων, ακούγεται σαν κακόγουστο αστείο.

Αυτό συμβαίνει απλούστατα γιατί η χρόνια θεμελίωση και η μόνη επαρκής αιτία ύπαρξης του καταρρέοντος συστήματος ήταν το στενό συντηρητικό συμφέρον του κάθε ατόμου. Μια κοινωνία, η οποία στερείται κάθε ιδεολογικού υποβάθρου, πνευματικής επικύρωσης και υπερβατικής διάστασης δεν έχει καμία πιθανότητα επιβίωσης, όταν το γυαλί της επίπλαστης υλικής ευημερίας σπάσει για τα καλά.

Κανείς δεν πρόκειται να το υπερασπίσει, ακριβώς γιατί κανείς δεν πρόκειται να διακινδυνεύσει την ζωή, την ασφάλεια και την ησυχία του για κάτι, το οποίο ποτέ δεν σεβάστηκε Ιδεολογικά, Ηθικά, μεταφυσικά, αλλά συνδέθηκε μαζί του με μια γλοιώδη έννοια ενός «κοινωνικού συμβολαίου».

Όπως γράψαμε και προηγουμένως, αυτή η κοινωνία στερείται κάθε Ιδεολογικού υποβάθρου. Δεν θεωρεί την ύπαρξή της ως τίποτε άλλο παρά ως ένα άθροισμα ατόμων, «ίσων» μεταξύ τους. Μια Κοινωνία με όρους συμβολαίου, της οποίας τα μέλη δεν συνδέονται με τίποτε άλλο παρά με κάποιου είδους «εμπορική συμφωνία», διαπραγματεύσιμη και ανακλητή μονοπλεύρως, ανά πάσα στιγμή. Αυτού του είδους οι πεποιθήσεις οδηγούν σε μια εμπορικού τύπου χρηματιστική κοινωνία, για την οποία κανείς δεν θέλει να θυσιάσει, υπερασπιζόμενος τα όποια πεπραγμένα της, για τον απλούστατο λόγο ότι αυτή η αφύσικη κοινωνία δεν κάνει να απορρέουν τα δικαιώματα από Καθήκοντα, ενώ επίσης αυτή εθίζει τα μέλη της να σκέπτονται ότι τίποτε (και ιδίως η αποεθνικοποίηση και η διάλυση της Κοινωνίας) δεν είναι χειρότερο από τον ατομικό θάνατο.

Μια τέτοια διεστραμμένη κοινωνία είναι καταδικασμένη σε παρακμή και σήψη, διότι κανείς, όπως είπαμε, δεν είναι διατεθειμένος να την υπερασπιστεί θυσιάζόμενος γι' αυτήν. Αυτό, βεβαίως, δεν σημαίνει σε καμιά περίπτωση ότι οι εκπρόσωποι του καθεστώτος θα αποδεχθούν μοιρολατρικά την τύχη που τους αξίζει. Θα προσπαθήσουν, επικαλούμενοι την όποια επικοινωνιακή δύναμη προπαγάνδας τούς έχει απομείνει, να επηρεάσουν το Λαϊκό αισθητήριο, χρησιμοποιώντας με εντελώς διαστρεβλωτικό περιεχόμενο, Αξίες και Αρχές όπως Πατρίδα, Λαός, Τάξη, Ασφάλεια, Εργασία. Επικαλούμενοι με βέβηλο και κάλπικο τρόπο τις συγκεκριμένες έννοιες, αυτοί οι ανίεροι τύποι στιγματίζουν κάθε άλλη στάση, που δεν συμβαδίζει με την υπεράσπιση του μεταπολιτευτικού καθεστώτος και των στενών συντηρητικών τους συμφερόντων, ως «ανθέλληνες», «αντιδημοκράτες», «εχθρούς της ελευθερίας», «απάνθρωπους θιασώτες του ολοκληρωτισμού» κλπ. Το νέο «φρούτο» που χρησιμοποιείται κατά κόρον τους τελευταίους μήνες είναι αυτό του «συνταγματικού τόξου», στην προσπάθειά τους να εκβιάσουν πολιτικά, κοινωνικά, ψυχολογικά τους ολοένα και περισσότερους Έλληνες που έλκονται από τον Λόγο και τις Πράξεις της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ. Δεν υπάρχει, επομένως, καμία αμφιβολία για την δική μας στάση απέναντι σ' αυτά τα τερτίπια των ποικιλώνυμων εχθρών μας. Πρέπει να μην παρασυρθούμε από οποιαδήποτε καθεστωτική παγίδα, η οποία βασίζεται στα έμφυτα στοιχεία της νομιμοφροσύνης και του συναισθηματικού δεσμού με έννοιες όπως Έθνος, Σημαία, Κράτος, τις οποίες σφετερίζονται οι κάπηλοί τους προκειμένου να διατηρηθούν στην εξουσία και να εξυπηρετούν τα αντεθνικά και αντιλαϊκά σχέδια των διεθνών τοκογλύφων και της παγκοσμιοποίησης.

Συνεπώς είμαστε αντίθετοι σε κάθε πονηρή προσπάθεια υπεράσπισης, επεξήγησης, θετικής ερμηνευτικής προσέγγισης, ακόμη και εξιδανίκευσης, της ισχύουσας μεταπολιτευτικής κατάστασης. Να αρνηθούμε να νομιμοποιήσουμε ηθικά, πολιτικά, κοινωνικά το ψευδοδημοκρατικό άθλιο τερατούργημα του 1974, το οποίο γεννήθηκε εξαιτίας της Εθνικής τραγωδίας της Κύπρου. Τα «αναθήματα» και οι «κατάρεις» των διαφόρων φατριών του συστήματος ρίχνονται εναντίον μας, ακριβώς επειδή -σε πείσμα των μίξερων καιρών- επιμένουμε να θυμόμαστε ποιοι είμαστε, από πού

προερχόμαστε και τι σκοπεύουμε. Πολύ περισσότερο, δεν διστάζουμε να ονοματίζουμε τα πράγματα όπως είναι και να παλεύουμε εναντίον της σύγχρονης τυραννίας, αντί να «συμμορφωνόμαστε» με την επικρατούσα παρακμή. Σε μια βαθύτατα ανήθικη και ανίερη εποχή, έχει ιδιαίτερη σημασία το γεγονός ότι μένουμε ΠΙΣΤΟΙ στον Όρκο που έχουμε δώσει, και ο οποίος διαφέρει πλήρως από την αστική υπόστασή του. Για Εμάς, ο Όρκος υπερβαίνει τις κατηγορίες του υλιστικού-εκκοσμικευμένου κόσμου, καθώς σε αντίθεση με την τυπική ορκωμοσία των σύγχρονων διαφθαρμένων καπιταλιστικών κρατών, αντιλαμβανόμαστε την ουσία του Όρκου ως την ενσωμάτωση μιας Υψηλής Πνευματικής Αρχής και ενός Κορυφαίου Ψυχικού Μεγαλείου. Ο Όρκος, λοιπόν, έχει νόημα όταν προέρχεται από Αληθινούς Πιστούς και απευθύνεται σε μια Ανώτερη Ιδέα, για την οποία αξίζει να δώσει κανείς ακόμη και την ίδια του την Ζωή. Και αυτή η Ανώτερη ιδέα πρέπει να αποτελεί την εσωτερική εκείνη παρότρυνση που θα μας κάνει να ξεπερνάμε τις οποιεσδήποτε προσωπικές απογοητεύσεις, γνωρίζοντας ότι η ιερότητα του Σκοπού, τον οποίο έχουμε αναλάβει, μας δίνει και τον ουσιαστικότερο λόγο ύπαρξης. Πιστοί στο Ιπποτικό Πνεύμα, θα συνεχίσουμε να αγωνιζόμαστε για ό,τι αγαπάμε σε προσωπικό επίπεδο, ανεξάρτητα από το αν θα ευοδωθούν θετικά οι προσπάθειες μας ή όχι. Όπως έλεγε ο Νίκος Καζαντζάκης: «Πολεμούμε, γιατί έτσι μας αρέσει, τραγουδούμε κι ας μην υπάρχει αυτί να μας ακούσει. Δουλεύουμε, κι ας μην υπάρχει αφέντης, σα βραδιάσει, να μας πλερώσει το μεροκάματό μας. Δεν ξενοδουλεύουμε. Εμείς είμαστε οι αφέντες. Το αμπέλι τούτο της Γης είναι δικό μας, σάρκα μας κι αίμα μας». Αναπτύσσοντας, λοιπόν, μέσα από τις Τάξεις της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ την Προσωπικότητά μας και ενταφιάζοντας τον ατομοκεντρισμό, γνωρίζουμε ότι θα είμαστε Εκείνοι, που θα σταθούν όρθιοι στους επερχόμενους σωρούς ερειπίων του σάπιου ανθελληνικού συστήματος, έτοιμοι να χτίσουμε την Δική μας Νέα Πολιτεία.

Οι Ήρωες Δεν Πεθαίνουν Ποτέ

«Οι ήρωες διέμενον κατά τας λαϊκὰς δοξασίας εἰς τὴν χώραν αὐτὴν τοῦ θανάτου τοῦ δε τυπικόν τῆς λατρείας τῶν υπενθύμιζεν τὴν λατρείαν τῶν χθονίων θεοτήτων. Εἰθυσίαζον εἰς αὐτοὺς ὅχι κατὰ τὴν ἀνατολὴν τῆς ἡμέρας, ὅπως εἰς τοὺς Ὀλυμπίους, ἀλλὰ κατὰ τὸ ἐσπέρας, τὴν ὥραν που ὁ ἥλιος κατεβαίνει εἰς τὰς σκοτεινὰς κατοικίας.

ΤΟΥ Κώστα Αλεξανδράκη

Το θῦμα που προσέφερον εἰς τοὺς ἥρωας το ἔστρεφον πρὸς τὴν δύσιν, ὁ δε βωμός ἦτο χαμηλός καὶ μόλις υψώνετο ἐπάνω ἀπὸ τὸ ἔδαφος, πλησίον ἐνός λάκκου ὅπου ἔρριπτον τὴν κεφαλὴν τοῦ θυσιαζομένου ζώου (λεπτομερείας περὶ τῆς λατρείας τῶν ηρώων βλέπε Κ.Φ. Χέρμαν «Ἑλλην. Ἀρχαιότητες» τόμος II, παρ. 16). Ὅταν εἰθυσίαζον ἐπάνω εἰς τὸν τάφον τοῦ ἥρωος, ἤνοιγαν οπὴν εἰς αὐτὸν ὥστε τὸ αἷμα τοῦ θύματος νὰ φθάσῃ δια μέσου τῆς γῆς εἰς τὸ μέρος ὅπου

έμενε τὸ ἰσχυρόν καὶ ἀφθαρτόν ὄν, τοῦ ὁποίου ἤθελον νὰ εξασφαλίσουν τὴν προστασίαν (Παυσαν. 1,4,10). Ἐτσι οἱ ἥρωες ἦσαν διὰ τοὺς Ἕλληνας, ἀπλῶς οἱ ἐπιφανέστεροι ἀπὸ τοὺς νεκροὺς τῶν περασμένων αἰώνων καὶ ἡ λατρεία τῶν, ἀν καὶ περισσότερον μεγαλοπρεπής, ὠμοίαζε με τὰς τιμὰς που κάθε οἰκογένεια ἀπέδιδε εἰς τοὺς νεκροὺς τῆς».

Ντεσάρμ
Ἑλληνικὴ Μυθολογία

Ο διαχρονικός
Ηρωισμός
των Ελλήνων
ἀπὸ τὴν
ἀρχαιότητα
εἰς σήμερα

Στα τέσσερις χιλιάδες καταγεγραμμένα χρόνια ιστορίας του Ελληνικού Έθνους, λίγες ήταν οι έννοιες που εγχαράχτηκαν με πύρινα γράμματα στην παγκόσμια ιστοριογραφία. Μία εξ αυτών ήταν η έννοια του Έρωτος, του ανδρός ή της γυναικός που ξεπερνά την ανθρώπινη φύση και το ένστικτο της αυτοσυντηρήσεως, αναγορευόμενος – η σε υπεράνθρωπη μορφή.

Κεντρική είναι η έννοια της Αυτοθυσίας στην εξιστόρηση του Έρωτα. Η Αυτοθυσία είναι ουσιαστικά η θέωση του, αφού εκείνη την ακριβή στιγμή ξεπερνά τα όρια της ανθρώπινης φύσεως, ενωνόμενος με το θείο. Φιλοσοφικώς, ο Έρωτας την στιγμή της Αυτοθυσίας, μετατρέπει την απόλυτη άρνηση της Ζωής, σε μία αντίστοιχα απόλυτη κατάφαση. Όπως γράφει ο Ιωάννης Συκουτρής «δι' αυτόν και ο θάνατος ακόμη δεν είναι πάσχειν, είναι πράττειν».

Η θεική αυτή υπόσταση του Έρωτα ήταν αναγνωρισμένη στην Αρχαία Ελλάδα. Στο μακρύ ποίημα του Ησίοδου, «Έργα και Ημέραι», ο ποιητής διακρίνει τις διάφορες τάξεις των όντων και τις κατατάσσει σε τέσσερις κατηγορίες. Στους Θεούς, τους δαίμονες, τους ήρωες και τους ανθρώπους.

Οι Έρωτες αποτελούν το λεγόμενο τέταρτο γένος, αμέσως μετά

Ο ηρωικός άνθρωπος

είν' ο αιωνίως νέος

- τι να την κάνη την φρόνησιν;

Είναι διά τους πεζούς και

τους νοικοκυραίους,

που βαδίζουν ήσυχα και ομαλά

τον δρόμον της ζωής των.

το Χρυσό, το Αργυρό και το Χάλκινο. Σε αυτό, το τέταρτο γένος, και σε όσους ξεχωριστά υπήρξαν αγαθοί στην διάρκεια της θνητής ζωής τους, ο ποιητής αποδίδει την αθανασία, μακριά από Θεούς και ανθρώπους, στα πέρατα της Γης, «εις τας νήσους των Μακάρων».

Ο ομηρικός λόγος επιφυλάσσει την ίδια αθάνατη και άφθαρτη, αιώνια ύπαρξη για τους Έρωτες. Γράφει συγκεκριμένα για τον Μενέλαο ότι δεν απέθανε καν, αλλά τον μετέφεραν ζωντανό στα Ιλίσια Πεδία, όπου «Δεν έχει ούτε χειμώνα εκεί, μήτε βροχή και χιόνι, μόνε τ' αγέρι το γλυκό του Ζέφυρου ανεβάζει παντοτινά ο Ωκεανός και τους θνητούς δροσίζει».

Αυτό που περιέγραφαν οι Αρχαίοι Έλληνες συγγραφείς ήταν και είναι μία αδιάψευστη πραγματικότητα. Ο Έρωτας με τον Θάνατό του γίνεται τραγούδι αθάνατο και άφθαρτο, που από γενιά σε γενιά μεταλαμπαδεύει Αξίες και Ιδανικά. Οι Έρωτες με αυτόν τον τρόπο παραμένουν πάντα Αθάνατοι στις Ψυχές αυτών που ακούν την γλυκιά μελωδία των Ιδανικών τους, τον Ζέφυρο που ανεβάζει πα-

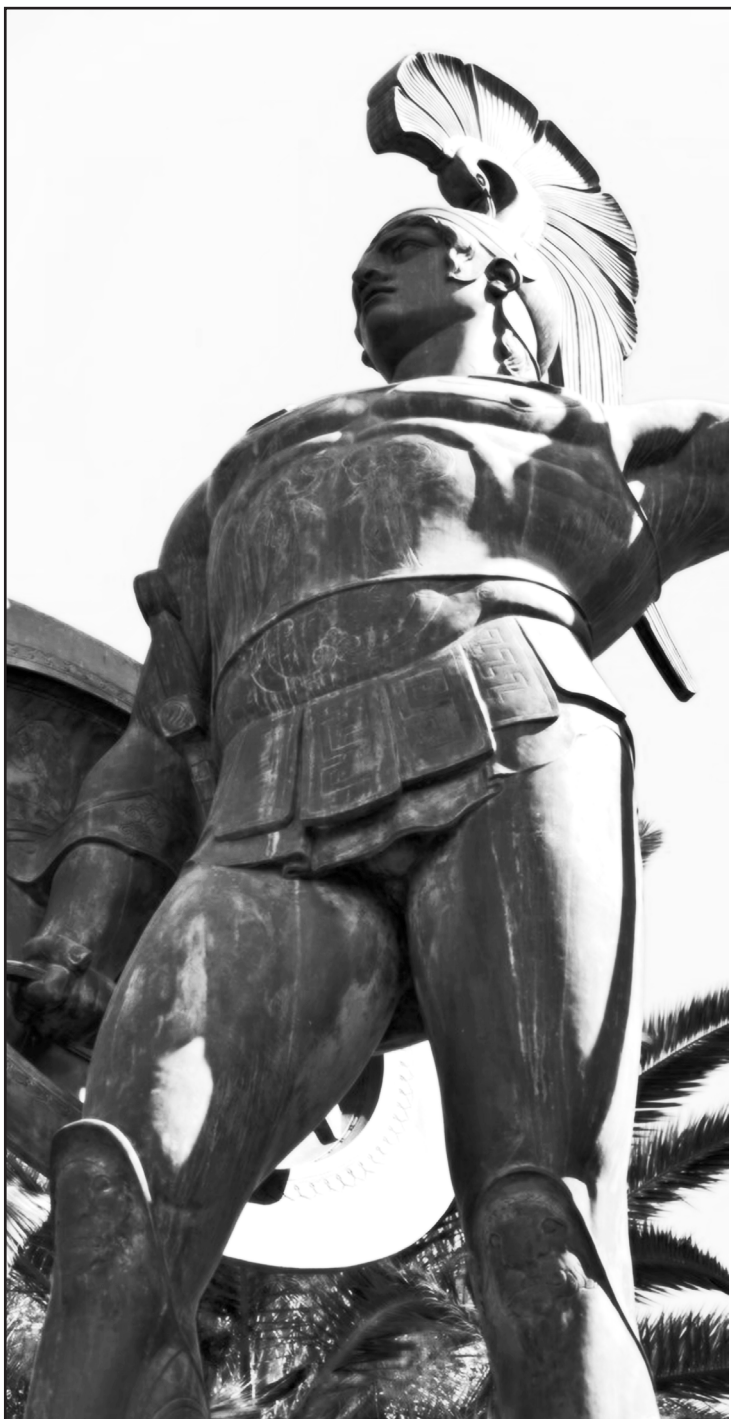
ντοτινά ο Ωκεανός και τους θνητούς δροσίζει.

Πρόκειται για την απόλυτη και κατηγορηματική ΚΑΤΑΦΑΣΗ στην άρνηση που πρεσβεύει η Νέα Τάξη Πραγμάτων, ο καταναλωτισμός, ο καπιταλισμός, η λογική του «ό,τι φάμε κι ό,τι πιούμε» ή όπως αλλιώς θέλει να το ονομάσει ο καθείς, για να περιγράψει την σύγχρονη εποχή των εφήμερων ανθρώπων, των γέρων και των ανήμπορων, των αστών και των νοικοκυραίων, των ανθρώπων που νοιάζονται μόνο για την ζωούλα τους και την βολή τους.

Γράφει, σχετικώς, και πάλι ο Ιωάννης Συκουτρής εις την «Ηρωική Αντίληψις της Ζωής»: «Ο ηρωικός άνθρωπος είν' ο αιωνίως νέος - τι να την κάνη την φρόνησιν; Είναι διά τους πεζούς και τους νοικοκυραίους, που βαδίζουν ήσυχα και ομαλά τον δρόμον της ζωής των. Εκείνος όμως δεν βαδίζει· χορεύει.»

«Η ηρωική αντίληψις της Ζωής αναχωρεί από την αρχήν, ότι η Ζωή είν' ένας διαρκής αγών, μία αδιάκοπος, χωρίς τέρμα και χωρίς σταμάτημα, μάχη εναντίον της φύσεως, εναντίον των άλλων ανθρώπων, εναντίον του εαυτού μας.

Επομένως και ο άνθρωπος, κάθε γενεάς, αποτελεί μίαν συνεχή μετάβασιν προς κάτι άλλο, προς κάτι ανώτερον. Όχι προς ένα διαφορετικόν είδος οργανικού όντος (τον υπεράνθρωπον π.χ. του Nietzsche), αλλά προς το να γίνη φορέας μιας ανωτέρας, δηλαδή εντονωτέρας και πλουσιωτέρας μορφής της Ζωής.

Έτσι κάθε άνθρωπος αξιόλογος είν' ένας προδρομος, που αντλεί το νόημα της υπάρξεώς του όχι από το παρελθόν ούτε από το παρόν, αλλ' από το μέλλον και μόνον. Το παρελθόν ως παρελθόν το αγνοεί, προς το παρόν ευρίσκεται εις πόλεμον συνεχή. Όχι μόνον προς εκείνο το παρόν, το οποίον δεν είν' εις την ουσίαν του παρά επιβίωσις του παρελθόντος, ή μάλλον διατήρησις του σώματος αυτού οφειλομέν' εις την δειλίαν ή την νωθρότητα των συγχρόνων ανθρώπων· ο ηρωικός άνθρωπος μάχεται και προς το γνήσιον παρόν, το παρόν που ζη γύρω του και ζη μέσα του.

Και εδώ ακριβώς κείται η τραγικότης του ηρωικού ανθρώπου. Ριζωμένος είναι βαθύτατα εις το παρελθόν, τού οποίου είναι το εκλεκτότερον κάρπισμα· μέσα του συμπυκνώνει εις μοναδικόν βαθμόν εντάσεως το παρόν - και όμως αρνείται το παρόν και το μάχετ' εν ονόματι του μέλλοντος, το οποίον ζη ο ίδιος προληπτικώς μόνον ως πραγματικότητα μέσα του. Και το μάχεται με τα όπλα και την ρώμην της ψυχής του, που είναι του παρόντος όπλα και ρώμη, το οποίον κατ' αυτόν τον τρόπον χρησιμοποιεί ταυτοχρόνως και καταπολεμεί. Έτσι τοποθετεί ο ίδιος τον εαυτόν του, εκλέγων ούτως ειπείν το επικινδυνότερον σημείον, μέσα εις την ορ-

Ο Έρωας είναι η Φωνή
της Πατρίδας στον καιρό
της παγκοσμιοποίησης.

μήν και την οργήν παντοδαπών συγκρούσεων. Συγκρούσεων προς τούς συγχρόνους του, οι οποίοι τον μισούν, διότι μισούν το μέλλον εις το πρόσωπόν του. Συγκρούσεων προς τον ίδιον τον εαυτόν του, μιας πάλης μεταξύ της πραγματικότητάς του, που ανήκει εις το παρόν, και των δυνατοτήτων του,

που ανήκουν εις το μέλλον, που είναι το μέλλον, που θα τας πολεμήση και πάλιν εν ονόματι άλλων δυνατοτήτων από την στιγμήν που θα γίνουν πραγματικότης.

Κατ' αυτόν τον τρόπον ζη ταυτοχρόνως ο ηρωικός άνθρωπος τον μεγαλύτερόν του πόνον και την μεγαλύτεράν του ελπίδα. Ζη την συντριβήν και τον πόνον του, αλλά ζη μαζί και την ηθικήν αναγκαιότητα του πόνου και του χαμού του. Κάτι περισσότερο: Ερωτεύεται την συντριβήν του, την χείρετ' εκ των προτέρων, αντλεί την ιλαρωτέραν του ακριβώς παρηγορίαν από την συντριβήν του. Αισθάνεται πως είναι διαλεγμένος από την Μοίραν ως αγωνιστής και ως μάρτυς - περισσότερο ως μάρτυς, αφού την επιτυχίαν δεν την μετρεί με αποτελέσματ' άμεσα, με αριθμούς και μεγέθη, δεν την μετρεί καν δόλου.

Είναι το αλεξικέραυνον, που θα συγκεντρώση επάνω του (θα προσελκύση μάλλον εθελουσίως) όλες τας καταιγίδας και όλα τ' άστροπελέκια, διά να προστατευθούν τα κατοικητήρια των ειρηνικών ανθρώπων. Αλλά θα το κάνη όχι από πνεύμ' αλτρουισμού και εθελουσίας υπέρ των άλλων. Εις την ετοιμότητα του κινδύνου τον σύρει με ακαταμάχητον έλξιν η αισθητική, θα έλεγα, γοητεία του κινδύνου, η συναίσθησις ότ' είναι προνόμιον των εκλεκτών (όχι καθήκον ή πράξις φιλανθρωπίας) να συντριβώνται υπέρ των άλλων, υπό των άλλων - το πολυτιμότερον προνόμιον!

Ο ηρωικός άνθρωπος δεν είναι το άνθος, δεν είν' ο καρπός - αυτά αντιπροσωπεύουν το παρόν και του παρόντος την ανεπιφύλακτον χαράν. Είναι ο σπόρος που θα ταφής και θα σαπίση, διά ν' αναφανή το άνθισμα και το κάρπισμα. Είν' εκείνος που θάπτεται διά να εορτασθή η ανάστασις, και ανάστασις χωρίς ταφήν δεν υπάρχει.

Αλλ' ο ηρωικός άνθρωπος δεν δείχνεται εις την συντριβήν του μόνον, ή και εις την ετοιμότητα έστω προς συντριβήν. Ειδεμή, η ηρωική αντίληψις θα ήτο ιδεώδες θανάτου μόνον, όχι μορφή ζωής - και τι ζωής! Ο ηρωικός άνθρωπος, και μόνος αυτός, ζη έντονα και πλούσια ολόκληρον την ζωήν. Αλλά το να ζήση έντονα δεν σημαίνει δι' αυτόν ό,τι συνήθως νοούμεν με την έκφρασιν αυτήν: να δοκιμάζη άφθονα και δυνατά τας απολαύσεις και τας ηδονάς της Ζωής.»

Ο Ήρωας είναι η Φωνή της Πατρίδας στον καιρό της παγκοσμιοποίησης. Είναι το Ιδανικό στην εποχή του θανάτου και της παρακμής. Είναι το φως στην εποχή του σκότους. Στα τέσσερις χιλιάδες καταγεγραμμένα χρόνια ιστορίας του Ελληνικού Έθνους, χιλιάδες ήταν οι άνδρες και οι γυναίκες που έγραψαν χρυσές σελίδες σε αυτό το βιβλίο. Χιλιάδες ήταν οι άνδρες και οι γυναίκες που ήταν και παραμένουν αξιομνημόνευτοι, έχοντας κερδίσει με την Ζωή τους την υστεροφημία τους, την Αιώνια Νεότητά τους. Ας δούμε μερικούς απ' αυτούς:

480 π.Χ.: Λεωνίδας, 300 Σπαρτιάτες, 700 Θεσπιείς

«Τιμή σ' εκείνους όπου στην ζωή των
ώρισαν και φυλάγουν Θερμοπύλες.

Ποτέ από το χρέος μη κινούντες·
δίκαιοι κ' ίσιοι σ' όλες των τες πράξεις,
αλλά με λύπη κιόλας κ' ευσπλαχνία·
γενναίοι οσάκις είναι πλούσιοι, κι όταν
είναι πτωχοί, πάλ' εις μικρόν γενναίοι,
πάλι συντρέχοντες όσο μπορούν·
πάντοτε την αλήθεια ομιλούντες,
πλην χωρίς μίσος για τους ψευδομένους.
Και περισσότερη τιμή τούς πρέπει
όταν προβλέπουν (και πολλοί προβλέπουν)
πως ο Εφιάλτης θα φανεί στο τέλος,
κ' οι Μήδοι επί τέλους θα διαβούνε.

Κ. Π. Καβάφης

Μία χούφτα Έλληνες, υπό την στρατηγία του Λακεδαιμόνιου Βασιλέα Λεωνίδα, στάθηκαν στα στενά των Θερμοπυλών, ενάντια στα στίφη των βαρβάρων. Χίλιοι ξεχωριστοί άνδρες, γνωρίζοντας ότι θα πεθάνουν, στάθηκαν ενάντιοι σε χιλιάδες χιλιάδων από όλη την Ασία, τους οποίους ο Ηρόδοτος αριθμεί σε δυόμιση εκατομμύρια.

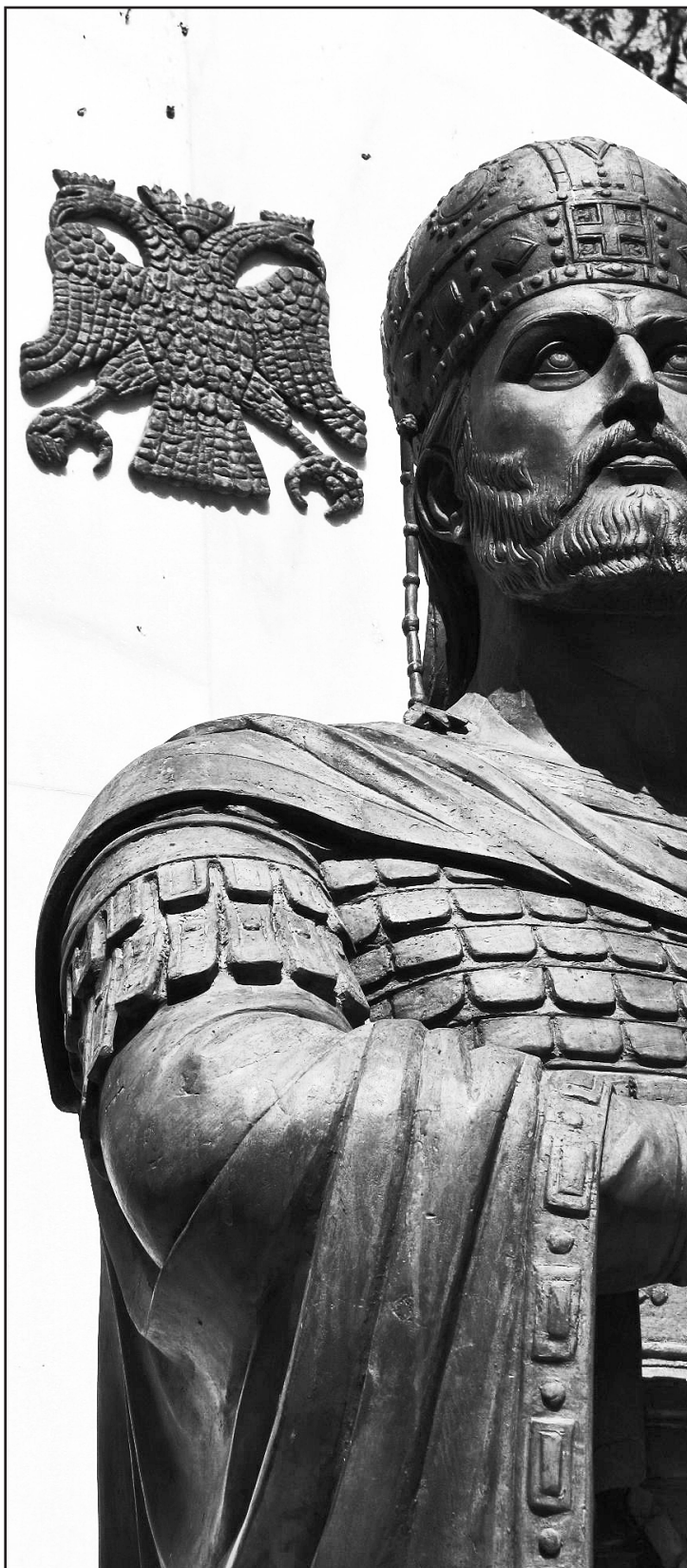
Αντιγράφουμε από τα «Λακωνικά Αποφθέγματα» του Πλουτάρχου, την τελευταία στιγμή κατά την οποία ο Λεωνίδας και οι σύντροφοί του είχαν την επιλογή να δράσουν ως θνητοί: «Κι όταν ο Ξέρξης του έστειλε επιστολή που έγραφε ότι “σου είναι δυνατόν να μη ματαιοπονείς· αλλά να γίνεις μονάρχης σ' όλη την Ελλάδα, αν συνταχθείς μαζί μου”, του ανταπάντησε: “Αν γνώριζες τα καλά της ζωής, θα απέφευγες να επιβουλεύεσαι τα αγαθά των άλλων· για μένα είναι πολύ ανώτερος ο θάνατος για την υπεράσπιση της Ελλάδας από το να γίνω μονάρχης στους ομόφυλους μου”. Κι όταν ο Ξέρξης του ξανάγραψε “στείλε τα όπλα”, του ανταπάντησε πάλι: “ΜΟΛΩΝ ΛΑΒΕ”»!

«Ὡ ξεῖν', ἀγγέλλειν Λακεδαιμονίους
ὅτι τῇδε κείμεθα τοῖς κείνων ῥήμασι πειθόμενοι.»

29η Μαΐου 1453 Κωνσταντίνος Παλαιολόγος

“Το δε την πόλιν σοι δούναι
ουτ’ εμόν εστίν ουτ’ άλλου των
κατοικούντων εν αυτή, κοινή
γάρ γνώμη πάντες αυτοπρο-
αιρέτως αποθανούμεν και ου
φεισόμεθα της ζωής ημών”

Η Βυζαντινή Αυτοκρατορία ήδη από το 1204 και την Άλωση της από τους Σταυροφόρους βρισκόταν σε παρακμή που προερχόταν από τις θρησκευτικές και πολιτικές έριδες. Η προέλαση των Οθωμανών επί Αυτοκρατορικού εδάφους συνεχιζόταν για πολλά χρόνια και το ισοζύγιο δυνάμεων έδειχνε να αλλάζει πολύ γρήγορα. Φυσικά τα γεγονότα που οδήγησαν στην Άλωση απλώνονται σε τουλάχιστον δύο αιώνες και η ανάλυση τους θα είχε το μέγεθος ενός αρκετά μεγάλου βιβλίου, το οποίο δεν είναι σκοπός μας αυτή την στιγμή. Προχωρώντας γοργά φτάνουμε από την μία άλωση στην εποχή του Κωνσταντίνου Παλαιολόγου για να δούμε την κατάσταση που επικρατεί στην Αυτοκρατορία.

Ο πασιφισμός που έχει επικρατήσει με αποτέλεσμα οι υπερασπιστές της Πόλης κατά την πολιορκία της να είναι ολιγάριθμοι. Από την άλλη μεριά ο Μωάμεθ ο Β' έρχεται με πολυάριθμο στρατό και τεχνολογική υπεροχή που αντικατοπτρίζεται στον στόλο του και στο πρωτοεμφανιζόμενο για την εποχή πυροβολικό του.

Ο Αυτοκράτορας δυσκολεύεται να βρει πολεμιστές για τον υπερασπιστικό στρατό του λόγω της Εκκλησιαστικής δράσης που οδηγεί τα μοναστήρια σε πληθυσμιακή έκρηξη και λόγω της περιρρέουσας ατμόσφαιρας με τον θρησκευτικό τριχασμό, την διοικητική διαίρεση της Αυτοκρατορίας και την προνοητικότητα του Μωάμεθ να προσπαθήσει να κόψει τις πιθανές διόδους ενισχύσεων. Με αυτή την δυσοίωση πραγματικά κατάσταση αρχίζει η πολιορκία της Πόλης στις 7 Απριλίου και οι μέρες που θα ακολουθήσουν μέχρι τις 29 Μαΐου θα ανεβάσουν τους μαχητές στο πάνθεον των ηρώων.

Ο Κωνσταντίνος, όπως και ο Λεωνίδας, έχει την επιλογή, τελευταία στιγμή, να σώσει την ζωή του, παραδίδοντας την αξιοπρέπεια ενός ολόκληρου Έθνους. Αντί, όμως, να απαντήσει και αυτός με ένα αντίστοιχο «Ευχαριστούμε τους Αμερικανούς», επέλεξε να πει στον Μωάμεθ: «Το να σου παραδώσω την πόλη, δεν είναι θέμα ούτε δικό μου ούτε άλλου κατοίκου της, καθώς με κοινή απόφαση όλοι αυτοπροαίρετα θα πεθάνουμε και δε θα λογαριάσουμε τη ζωή μας»

Εν τέλει ο υπεράριθμος και τεχνολογικά υπέρτερος Οθωμανικός στρατός θα χρειαστεί την βοήθεια των προδοτών για να καταφέρει να κάμψει την αντίσταση των λιγοστών υπερασπιστών της Πόλης. Στις 29 του Μάη η Κερκόπορτα θα ανοίξει από τους διαχρονικούς εχθρούς του Ελληνισμού και λίγες ώρες μετά ο Μαρμαρωμένος Βασιλιάς θα περνά στις ομιχλώδεις πεδιάδες των Μύθων και θα μένει ζωντανός μέσα από τα τραγούδια, τα ποιήματα και γενικά τα όνειρα των Ελλήνων. Η πιο σκοτεινή εποχή για τον Ελληνισμό θα έχει μόλις ξεκινήσει.

13 Οκτωβρίου 1904 Ο Παύλος Μελάς περνά στην αιωνιότητα

Από τα μέσα Αυγούστου, ο Παύλος Μελάς είχε μεταβεί στην Μακεδονία, προκειμένου να οργανώσει και να ηγηθεί των αντάρτικων ομάδων εναντίον των Βούλγαρων διεκδικητών και των τούρκων επικυρίαρχων της Μακεδονίας. Ο Παύλος Μελάς και τρεις ακόμη αξιωματικοί, οι Α. Κοντούλης, Α. Παπούλας και Γ. Κολοκοτρώνης, λαμβάνουν την άδεια να εισβάλουν στα κατεχόμενα μακεδονικά εδάφη, προκειμένου να εκτιμήσουν τις δυνατότητες της ελληνικής αντίστασης. Προς τούτο και τους παραχωρούνται διβατήρια, στα οποία αναγράφονται ψευδώνυμα. Ο Παύλος Μελάς επιλέγει το ψευδώνυμο Μίκης Ζέζας, Μίκης από το χαϊδευτικό του γιού του και Ζέζας από το αντίστοιχο χαϊδευτικό της κόρης του Ζωής.

Το τέλος του Ήρωος Παύλου Μελά, περιγράφεται γλαφυρά στο τηλεγράφημα του Έλληνα Προξένου στο Μοναστήρι, προς το υπουργείο των Εξωτερικών στην Αθήνα:

«Παρελθούσαν Τετάρτην, 13 τρέχοντος (Οκτωβρίου) ημετέρων ευρεθέντων εν χωρίω Στάτιστα και

περί ώραν 5 μ.μ. ήρξατο πυρός κατά των ημετέρων. Ημέτεροι απήντησαν γενναίως, μετά δώρον δε ανταλλαγής πυροβολισμών, απεφάσισαν επιχειρήσωσιν έξοδον. Παύλος Μελάς ώρμησε πρώτος επί κεφαλής αυτών, οπότε σφαίρα τουρκική πλήξασα αυτόν κατά την οσφυακήν χώραν, ετραυμάτισε θανασίμως. Σύντροφοί του τον... εναπέθεσαν παρακειμένω οικίσκω, ένθα, μετά ημίσειαν ώραν, διαρκούσης πάντοτε συμπλοκής, εθνικός ήρως ψύχασε».

Ο θρύλος θέλει οι τελευταίες λέξεις που εξήλθαν του στόματος του Ήρωος Παύλου Μελά, να είναι οι εξής: «Βούλγαρος να μη μείνει»! Το αίμα του φυσικού ηγέτη του Μακεδονικού Αγώνος, πότισε το αιώνιο δέντρο της Φυλής και έδωσε να ξεπηδήσουν εξ' αυτού οι μεταγενέστεροι μαχητές της απελευθέρωσης της Μακεδονικής, Ελληνικής Πατρίδας.

Θα γράψει για τον Παύλο Μελά, στο βιβλίο του «Μαρτύρων και Ηρώων Αίμα», ο πολύς Ίωνας Δραγούμης, μία φράση που αντιστοιχείται ευκόλως σε όλες τις Ηρωικές Μορφές του Ελληνισμού, είτε προλάβουμε να τις παρουσιάσουμε σε αυτό το βραχύ πόνημα, είτε όχι: "Όλα έμεναν άκαρπα χωρίς τον Ήρωα. Χρειάσθηκε ο θάνατος ενός παλικαριού για να δώσει πνοή στις πρώτες εκείνες ενέργειες και σ' όλα τα σχέδια. Τα λόγια των Ελλήνων έμεναν λόγια ώσπου να έλθει ο θάνατος να τα ζωντανέψει. Ο Θάνατος δεν είναι λόγια, είναι αλήθεια. Ο Θάνατος είναι ζωή."

Λ. Ηρακλείου 420
1η Νοεμβρίου 2013
18:45

Γιώργος Φουντούλης και Μανώλης Καπελώνης

Από τα τέλη του Σεπτεμβρίου του 2013, η μοναδική πολιτική δύναμη που μάχεται ειλικρινώς υπέρ της Πατρίδας και του Λαού, η Χρυσή Αυγή, δέχεται μία άνευ προηγουμένου επίθεση από το σύνολο του αμαρτωλού συστήματος, που ξεπουλά την Πατρίδα και οδηγεί τον Λαό σε αυτοκτονία. Την 1η Νοεμβρίου η σκευωρία πολιτικώνάντηδων – επίορκων δικαστικών – δημοσιογράφων – εργολάβων και πάσης φύσεως λαμογιών που πίνουν το αίμα του Ελληνικού Λαού, βρίσκεται στην κορύφωσή της.

Ο Αρχηγός της Χρυσής Αυγής, Νικόλαος Μιχαολιάκος και οι Βουλευτές του Λαϊκού Συνδέσμου, Ιωάννης Λαγός και Χρήστος Παππάς, μαζί με πολλά στελέχη και απλούς υποστηρικτές της Χρυσής Αυγής, βρίσκονται στις Φυλακές. Μία δολοφονία στο Κερατσίνι, που δεν είχε καμία σχέση με την Χρυσή Αυγή και την οποία τόσο ο Αρχηγός, όσο και στελέχη του Λαϊκού Συνδέσμου, καταδίκασαν από την πρώτη στιγμή επεκτείνεται με σκοπό να προσλάβει διαστάσεις συλλογικής ευθύνης, γιατί – όπως είπε και ο Μπαλτάκος

στο περιβόητο βίντεο – η Χρυσή Αυγή έκοβε ψήφους από την Νέα Δημοκρατία.

Επί έναν και πλέον μήνα όλοι οι σκευωροί ρίχνουν αφειδώς δηλητηριώδες μίσος εναντίον της Χρυσής Αυγής, με ό,τι μέσον μπορούν να χρησιμοποιήσουν. «Από το Πέραμα στο Κερατσίνι, φασίστας να μην μείνει», δήλωνε από βήματος Βουλής η πασιονάρια της Εκάλης, Λιάνα Κανέλλη, ενώ ο αρχισκευωρός Αντώνης Σαμαράς βρισκόμενος σε συνέδρια σιωνιστικού λόμπι στις ΗΠΑ δήλωνε «θα τους λιώσω».

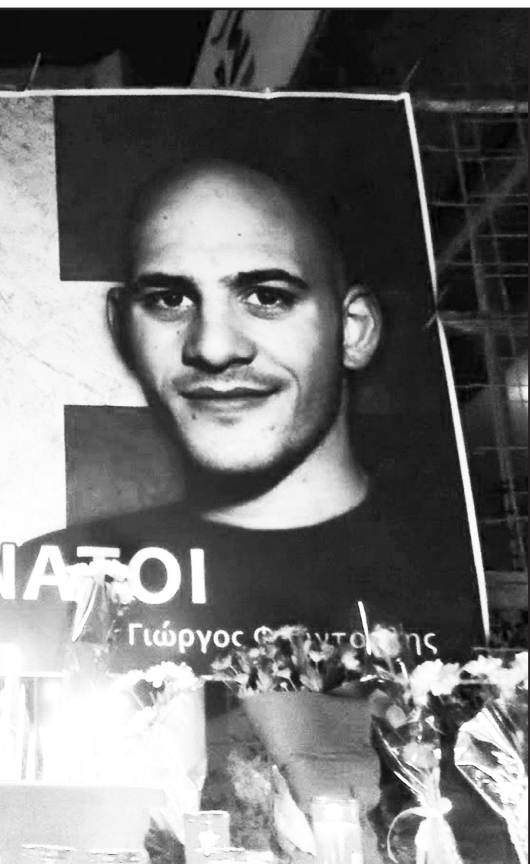
Από τους δέκτες των τηλεοράσεων ακούγονται απίστευτα και εξωφρενικά ψεύδη περί «μυστικών χρηματοδοτών», «οπλοστασίων», «εκπαίδευσης σε αμνοερίφια» και άλλα καταγέλαστα. Εν τέλει όλα αυτά αποδείχτηκαν φρικώδη ψεύδη, γεγονός που έχουν παραδεχτεί και υψηλόβαθμα στελέχη της συγκυβέρνησης του Μνημονίου. Για τους «χρηματοδότες» απάντησε η πολύμηνη έρευνα του ΣΔΟΕ, που έβγαλε ως πόρισμα ότι μόνοι χρηματοδότες του Λαϊκού Συνδέσμου ήταν οι βουλευτές και ο απλός Έλληνας πολίτης. Για τα οπλοστάσια υπήρξε η πικρή παραδοχή του σκευωρού Δένδια, ο οποίος είπε ότι «ουδέν ευρέθη», ενώ με τα «αμνοερίφια» απλά γελά ο κόσμος.

1η Νοεμβρίου 2013, ώρα 18:45, έναν και πλέον μήνα μετά την παράνομη σύλληψη του Αρχηγού και των Βουλευτών της Χρυσής Αυγής. Οι προσδοκίες του Αντώνη Σαμαρά έχουν ήδη διαψευστεί και η Χρυσή Αυγή παραμένει ζωντανή παρά την πολεμική ενός ολόκληρου καθεστώτος, που νόμιζε εαυτόν παντοδύναμο. Το σύστημα περνά την πολεμική του στην «επόμενη φάση», προκειμένου να καταφέρει – δια της τρομοκρατίας αυτή τη φορά – να κάμψει την Χρυσή Αυγή. Τα γραφεία της Χρυσής Αυγής στα Βόρεια Προάστια έχουν ήδη αρχίσει να δέχονται κόσμο. Οι αδερφοί μας, Γιώργος Φουντούλης και Μανώ-

λης Καπελώνης, πιστοί στο Καθήκον τους, βρίσκονται στην είσοδο των γραφείων.

Το δηλητήριο που επί ένα μήνα έχυαν οι ηθικοί αυτουργοί αποδίδει τους μαύρους του καρπούς. Με μία μοτοσυκλέτα υψηλού κυβισμού οι άνανδροι δολοφόνοι ανεβαίνουν την Λ. Ηρακλείου και σταθμεύουν έξω από τα γραφεία. Ένας εξ αυτών κατεβαίνει από την μηχανή και κρατώντας όπλο κινείται προς την είσοδο, πυροβολώντας. Τα δύο αδέρφια μας, ο Γιώργος Φουντούλης και ο Μανώλης Καπελώνης, περνάνε στην Αιωνιότητα, καθίστονται Αθάνατοι και Άφθαρτοι, εγχαράσσονται στις Μνήμες όλων των Ελλήνων που

μάχονται για Πατρίδα, Λαό και Ελευθερία. Μαζί με αυτούς ο Συναγωνιστής Αλέξανδρος Γέροντας δέχεται τις σφαίρες του άνανδρου αριστερού δολοφόνου, αλλά νικά τον Θάνατο, ενώ ένας τέταρτος Συναγωνιστής για ώρες μετά δεν μπορούσε να πιστέψει πως είχε αποφύγει τις σφαίρες.

Ο Γιώργος Φουντούλας και ο Μανώλης Καπελώνης, βρίσκονται πλέον εκεί όπου «δεν έχει ούτε χειμώνα εκεί, μήτε βροχή και χιόνι, μόνε τ' αγέρι το γλυκό του Ζέφουρου ανεβάζει παντοτι-

νά ο Ωκεανός και τους θνητούς δροσίζει». Βρίσκονται για πάντα στις καρδιές μας και την θύμησή μας, αποτελώντας ταυτοχρόνως πυξίδα που κατευθύνει τον Αγώνα μας για μια Ελεύθερη Ελλάδα που επιτέλους θα ανήκει στους Έλληνες και φάρος που σε καιρούς σκοτεινούς φωτίζει την Ελλάδα.

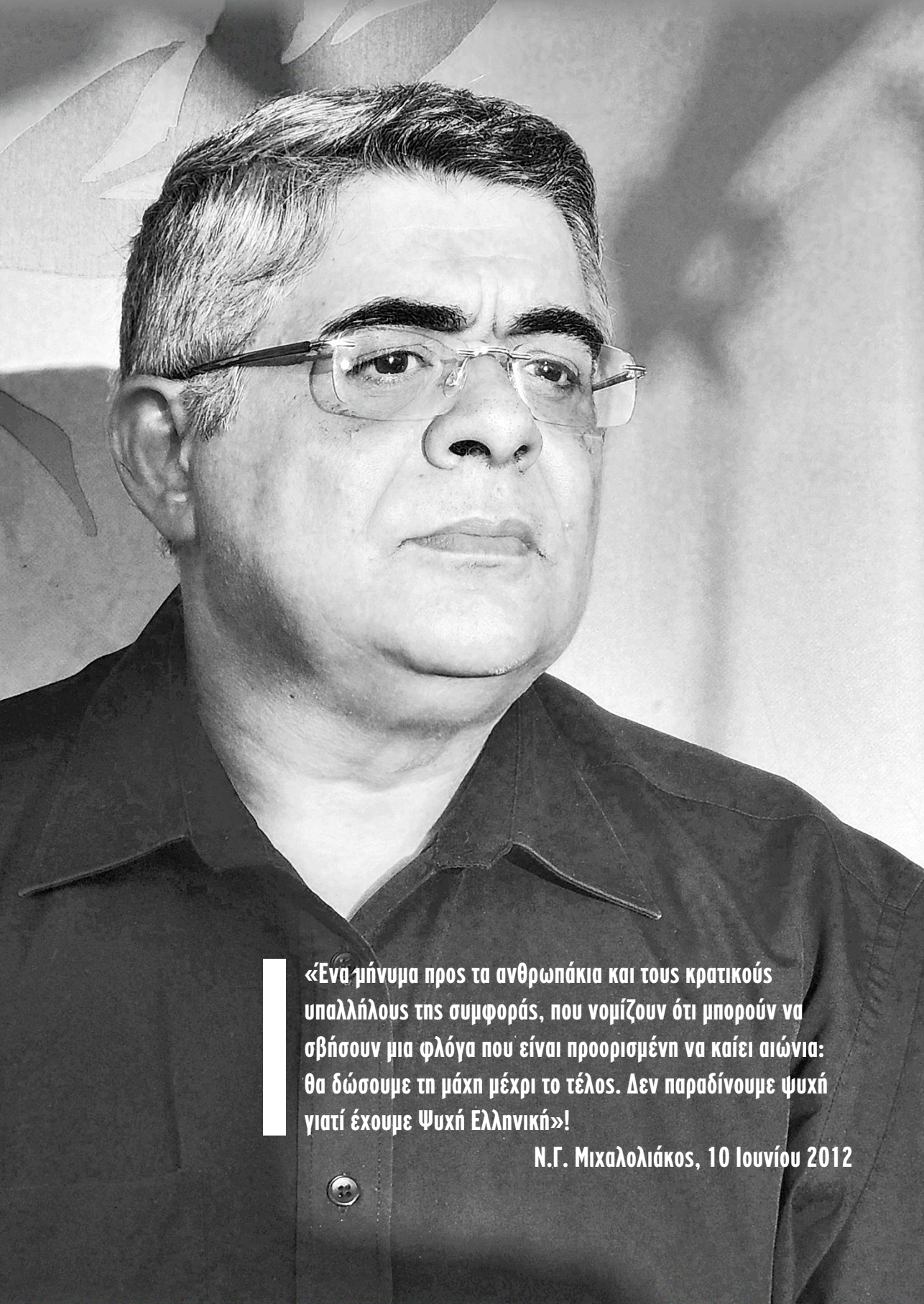
Τα αδέρφια μας, ο Γιώργος και ο Μάνος, θα ζούνε πάντα μέσα στα όνειρα μας για Εθνική Ανεξαρτησία, Λαϊκή Κυριαρχία και Κοινωνική Δικαιοσύνη. Θα είναι δίπλα μας στις πορείες, στις συγκεντρώσεις, μαζί μας στα γραφεία, στις πλατείες, τους δρόμους, τις πόλεις και τα χωριά μέχρι την Τελική Νίκη!

«Υπερήφανος είναι, όχι εγωιστής. Δι' αυτό σπατάλα τον εαυτόν του. Η ευτυχία του είναι να δαπανά, ακριβέστερον ακόμη: να δαπανάται. Ανεξάντλητος όπως είναι, δεν ξέρει αριθμητικήν. Είναι τόσο πλούσιος, ώστε θ' αναπληρώση εύκολα (το ξέρει) κάθε ζημίαν· προς τι λοιπόν να την υπολογίζη; Υπολογίζει ο πτωχός· ο πλούσιος κλείνει τα μάτια, απλώνει το χέρι, και σκορπά ... Όσα και να σκορπήση, πάντοτ' εκ του περισσεύματος θα είναι.

Βαδίζει προς τον θάνατον όχι διά ν' αναπαυθή, όχι διότι εβαρέθηκε την ζωήν, όχι διότι εδειλίασεν ενώπιον αυτής, όχι από μαρασμόν και εξάντλησιν των δυνάμεών του. Ο ηρωικός άνθρωπος δεν υφίσταται τον θάνατον. Δι' αυτόν και ο θάνατος ακόμη δεν είναι πάσχειν, είναι πράττειν. Είναι η τελευταία πράξις, με την οποίαν επισφραγίζει όλας του τας άλλας πράξεις. Τούς δίδει αυτή το νόημα· διότι και η Ζωή όλη είναι μία διαρκής αρχή, και η αρχή το νόημά της αντλεί από το τέλος, του οποίου είν' η αρχή. Και είναι το τέλος ο θάνατος, αλλά και η τελείωσις.

Αλλ' εκούσιος ή ακούσιος ο θάνατος του ήρωος, είναι πάντοτε μία έκρηξις ηφαιστείου. Να έτσι εξαφνικά σπα το δοχείον της ζωής του, συντρίβεται και συντρίβει όλα γύρω του, φλέγεται και φλέγει, φωτίζεται και φωτίζει - και τρομάζουν οι δειλοί και ταπεινοί και φθονεροί. Οργή Κυρίου...»

Ιωάννης Συκουτρήs
Η Ηρωική Αντίληψις της Ζωής

«Ένα μήνυμα προς τα ανθρωπάκια και τους κρατικούς υπαλλήλους της συμφοράς, που νομίζουν ότι μπορούν να σβήσουν μια φλόγα που είναι προορισμένη να καίει αιώνια: θα δώσουμε τη μάχη μέχρι το τέλος. Δεν παραδίνουμε ψυχή γιατί έχουμε Ψυχή Ελληνική»!

Ν.Γ. Μιχαλολιάκος, 10 Ιουνίου 2012

Με οδηγό τον Αρχηγό μας!

Τις πρωινές ώρες του Σαββάτου 28 Σεπτεμβρίου 2013, ο Ελληνικός Λαός βιώνει την κορύφωση της Πολιτικής Τρομοκρατίας η οποία είχε εξαπολυθεί από την αντεθνική κυβέρνηση Βενιζέλου-Σαμαρά εις βάρος των συνταγματικά κατοχυρωμένων πολιτικών του ελευθεριών. Στόχος του Τυραννικού Καθεστώτος, η μοναδική ελεύθερη κι αυθεντική ελληνική πολιτική δύναμη της χώρας, ένα Κίνημα Λαϊκό και Εθνικιστικό, ο Λαϊκός Σύνδεσμος-Χρυσή Αυγή.

ΤΟΥ Ευάγγελου Καρακώστα

Η πολιτική σκευωρία η οποία έχει από μήνες πριν δρομολογηθεί, διαθέτει θερμούς υποστηρικτές. Πρωτίστως, τις διεθνείς σιωνιστικές οργανώσεις οι οποίες σε κάθε τους συνεύρεση εκκένουν το ταλμουδικό τους δηλητήριο για το Ελληνικό Λαϊκό κι Εθνικιστικό Κίνημα. Δευτερευόντως, η μαρξιστική πανούκλα η οποία έχει εξαπλωθεί σε όλο το φάσμα του δημόσιου βίου και κυριαρχεί στην πολιτική, οικονομική και κοινωνική ζωή της μεταπολιτευτικής Ελλάδος. Τούτη ιδιαιτέρως, αντικρίζει σε κάθε Έλληνα Εθνικιστή πέρα από την απειλή για τα προκλητικά της προνόμια, κι έναν από τους Μαχητές του Συμμοριτοπολέμου που τσάκισαν την κομμουνιστική ξενοκίνητη ανταρσία στα μέσα του περασμένου αιώνας.

Τόσο όμως οι αιμοβόροι σιωνιστές όσο και οι ανθέλληνες της κοινοβουλευτικής και εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς, αναζητούν το πειθήνιο εκείνο όργανο το οποίο θα αναλάβει το δύσκολο έργο της εξάλειψης της Χρυσής Αυγής.

Οι Μεγάλοι Πολιτικοί ακούν πριν από τους άλλους το μακρινό χλιμίντρισμα των αλόγων της Ιστορίας!

Τούτο, ανευρίσκεται στο πρόσωπο του πρωθυπουργεύοντος της Χούντας των Μνημονίων, Αντώνη Σαμαρά. Με δική του εντολή και κατόπιν διαρκών συναντήσεων με φορείς του διεθνούς σιωνισμού, οι οποίοι αγωνίζονται απεγνωσμένα για να διατηρήσουν την Ελλάδα και την Ευρώπη εν συνόλω υπό τη στυγνή δουλεία των τόκων, οι υπουργοί Προστασίας του Πολίτη και Δικαιοσύνης, Ν. Δένδιας και Χ. Αθανασίου αντίστοιχα, δίνουν το έναυσμα του κανιβαλισμού του Συντάγματος και κατ' επέκταση της πολιτικής ζωής της Πατρίδος μας. Η πιο σκοτεινή περίοδος της επαράτου Μεταπολίτευσης έχει ξεκινήσει και μαζί της αναδεικνύεται ο ηρωικός μέχρι επικρότητος Πολιτικός Αγώνας ενός Κινήματος το οποίο αγωνίζεται με απaráμιλλο σθένος και ακατάβλητη μαχητικότητα για την Ελευθερία του Ελληνικού Λαού.

Το πρωινό της 28ης Σεπτεμβρίου του 2013, πάνοπλοι άνδρες της Αντιτρομοκρατικής Υπηρεσίας, παρουσία εισαγγελέα, συλλαμβάνουν τον Αρχηγό ενός νόμιμου Πολιτικού Κινήματος, το οποίο ένα έτος και δύο μήνες νωρίτερα, έχει εισέλθει κατά τον συνταγματικά προβλεπόμενο τρόπο στη Βουλή των Ελλήνων, χάρη στην ψήφο 440.992 Ελλήνων κι Ελληνίδων.

Στο πρόσωπο του Αρχηγού, οι εχθροί του Ελληνικού Λαού φρονούν πως θα επιτύχουν τη νοερή σύλληψη και διαπόμπευση μισού σχεδόν εκατομμυρίου Ελλήνων, όσοι ήσαν δηλαδή οι ψηφοφόροι του Λαϊκού Εθνικιστικού Κινήματος. Διότι στο πρόσωπο του Αρχηγού αντικατοπτρίζεται η Πίστη και η Θέληση των εκατοντάδων χιλιάδων Εθνικιστών οι οποίοι έλαβαν τη γενναία πραγματικά απόφαση να διαβούν τον Ρουβίκωνα της «πολιτικής ορθότητας», προελαύνοντας σε έδαφος εχθρικό κι αφιλόξενο, έδαφος το οποίο πρότερα καταπατούσαν οι διεφθαρμένοι της πολιτικής, οικονομικής και δημοσιογραφικής ελίτ και το οποίο απελευθερώθηκε από το Λαϊκό Εθνικιστικό Κίνημα στο όνομα του Ελληνικού Λαού.

Μέρες πριν, οι πληρωμένοι κονδυλοφόροι των φυλλάδων και οι πλουσιοπάροχα αμειβόμενοι παλιάτσοι της τηλεόρασης, διαμορφώνουν το κλίμα επηρεασμού της κοινής γνώμης, δίνοντας καλοπληρωμένες και κατ' εργολαβία παραστάσεις αντι-χρυσαιγιτισμού. Μαινόμενοι ρουφιάνοι των οποίων οι περιουσίες αυξάνονταν σε συνάρτηση με την εξάπλωση της κρατικής-κομματικής διαφθοράς, εξαπέλυαν μύδρους κατά της Χρυσής Αυγής απαιτώντας από το αντεθνικό Καθεστώς που τους τρέφει, να ληφθούν σκληρά μέτρα εναντίον της. Οι σιωπηλοί χειροκροτητές της μίζας, των σκανδάλων και της ασυδοσίας των μεγαλοστελεχών των κομμάτων της διαφθοράς, έχυσαν ποταμούς δακρύων για την «απαξίωση των

θεσμών και της πολιτικής ζωής», κατηγορώντας όχι βέβαια τα αφεντικά τους, αλλά το Λαϊκό Σύνδεσμο-Χρυσή Αυγή, ήτοι την αιτία της αποκάλυψης των σκανδάλων και της αισχρής λαφυραγωγίας του δημοσίου χρήματος από τα πεινασμένα όρνεα των κομμάτων της μεταπολίτευσης. Η εξαπόλυση της πολιτικής δίωξης της Χρυσής Αυγής, ήταν το σύνθημα το οποίο ανέμεναν για να ρίξουν τα προσωπεία της αντικειμενικότητας, της ανθρωπιστικής ευαισθησίας, του σεβασμού του Συντάγματος και των Νόμων, αφήνοντας να διαχυθεί προς όλη την ελληνική κοινωνία η ανυπόφορη δυσωδία του δημοσιογράφου βόθρου, ξεβράζοντας τις ακαθαρσίες σαράντα ετών διαπλοκής με το αντεθνικό Καθεστώς.

Αλαλάζοντας σε μια γλώσσα ακατανόητη, με πρόσωπα γεμάτα χαιρεκακία και μίσος πρωτόγονο και ταλμουδικό, οι διαμορφωτές της κοινής γνώμης και συνέταιροι των πολιτικών απατεώνων, υποδέχθηκαν τη σύλληψη του Αρχηγού της Χρυσής Αυγής. Αναμφίβολα, για τους κανίβαλους του δημοσιογραφικού κόσμου τα όσα συνέβησαν εκείνο το πρωινό της 28ης Σεπτεμβρίου του 2013 υπήρξαν η ελληνική εκδοχή της αμερικανικής 11ης Σεπτεμβρίου.

Τα πιο μαύρα ψοφίμια του δημοσιογραφικού υποκόσμου θεώρησαν την σύλληψη του Αρχηγού της Χρυσής Αυγής ως την απαρχή ενός νέου «χρυσού αιώνα» μάσας και πλουτισμού για τις μίζερες και λαομίστες υπάρξεις τους.

Εις εξ αυτών, δημοσιογραφικός αστήρ των ναυαρχίδων (στην τηλεόραση και στον Τύπο) του Καθεστώτος, έσπευσε από τηλεοπτικού παραθύρου να εκφραστεί δημοσίως για την ανακοίνωση της

αστυνομίας σχετικά με χρηματικό ποσό το οποίο ανευρέθη στην οικία του Αρχηγού κατά την εισαγγελική έρευνα: «αυτές θα είναι οι εισπράξεις της προηγούμενης ημέρας», καμαρώνοντας ως γύφτικο σκεπάρνι για την αισχρή επίδειξη αλαζονείας και τυφλού μίσους (με απόφαση του εισαγγελέως Ντογιάκου, τα χρήματα αυτά επιστράφηκαν προσφάτως στον Αρχηγό της Χρυσής Αυγής, καθώς τα κατείχε νομίμως, ως προϊόν της βουλευτικής του αποζημίωσης).

Όπως ήταν αναμενόμενο, ο περιγραφόμενος ανωτέρω αρχιερέυς του ψεύδους, δεν αναφέρθηκε ποτέ στην συγκεκριμένη είδηση). Οψόμεθα! Θα έλθει -αναμφισβήτητα- ένα πρωινό κατά το οποίο οι ελεγκτικές αρχές ενός Εθνικού Κράτους θα χτυπήσουν την πόρτα της οικίας του συγκεκριμένου κατ'εργολαβία συκοφάντη, για να ελέγξουν όχι απλώς τις δικές του «εισπράξεις της προηγούμενης μέρας», αλλά επιπλέον και των περασμένων ημερών, μηνών, ετών και δεκαετιών συνειδητής διαστρέβλωσης της πραγματικότητας και εξαπάτησης της ελληνικής κοινής γνώμης.

Εντός ολίγων ωρών μετά τη σύλληψη, έρχονται στο φως της δημοσιότητας τα πρώτα στοιχεία σχετικά με την πολιτική δίωξη. Το κατηγορητήριο είναι τόσο βαρύ ώστε να σοκάρει κατά το δυνατόν περισσότερο την ελληνική κοινή γνώμη: «σύσταση και διεύθυνση εγκληματικής οργάνωσης»! Η ελληνική εκδοχή της αμερικανικής 11ης Σεπτεμβρίου, διαθέτει την αντίστοιχη δική της επιχείρηση υπό την ονομασία «σοκ και δέος».

Στην προκειμένη περίπτωση, το σαθρό κατηγορητήριο -δια του οποίου για πρώτη φορά στα ελληνικά χρονικά, ένα καθ' όλα νόμιμο Πολιτικό Κίνημα το οποίο κατέχει 18 έδρες στο ελληνικό κοινοβούλιο αντιμετωπίζεται από την δικαστική εξουσία ως εγκληματική οργάνωση- έχει βασιστεί στις καταθέσεις πολιτικών του αντιπάλων, στρατευμένων υπευθύνων μη κυβερνητικών οργανώσεων και δη ενός δημοσιογράφου ο οποίος παρουσίασε ένα πλαστό κουρελόχαρτο ως «πραγματικό καταστατικό της Χρυσής Αυγής (δια της νομικής οδού, ο Αρχηγός της Χρυσής Αυγής ζήτησε από τον εισαγγελέα και τις ειδικές ανακρίτριες της υπόθεσης να καλέσουν τον ψευδομάρτυρα όπως προσκομίσει το συγκεκριμένο έγγραφο. Εκείνος πράγματι εκλήθη, εντούτοις όταν του ζητήθηκε να προσκομίσει το έγγραφο αποκρίθηκε περιφρονώντας το θεσμό της Δικαιοσύνης και παραβιάζοντας την κείμενη νομοθεσία πως θα παρουσιάσει το έγγραφο κατά την ακροαματική διαδικασία! Οι ανακριτικές αρχές, κατά παράβαση των κανόνων, ουδόλως αντέδρασαν ως όφειλαν στο πρωτοφανές αυτό φιάσκο).

Επί της ουσίας, ο Αρχηγός της Χρυσής Αυγής - και κατά συνέπεια το Λαϊκό Εθνικιστικό Κίνημα- κατηγορείται από έναν δεδηλωμένο αριστεριστή δημοσιογράφο κι επί σειρά ετών υβριστή και συκοφάντη του Κινήματος, στου οποίου τις νοσηρές και χυδαίες μυθοπλασίες η Χούντα Βενιζέλου-Σαμαρά προσέδωσε την μορφή επίσημου κατηγορητηρίου, πως ηγείται μιας εγκληματικής οργάνωσης η οποία μεταξύ άλλων σχεδιάζε την... κατάλυση του πολιτεύματος, καλλιεργώντας προς επίτευξη τούτου «φασιστικούς» θύλακες σε Στρατό και αστυνομία! Αν και επισήμως η κατηγορία της απόπειρας κατάλυσης του πολιτεύματος δεν συμπεριλήφθηκε στο κατηγορητήριο -ως ο δημοσιογράφος κατήγγειλε- εντούτοις διεξήχθησαν εκτεταμένες έρευνες σε Στρατό και αστυνομία, των οποίων τα αρνητικά αποτελέσματα εξέθεσαν πλήρως τόσο τον συκοφάντη όσο και τη Χούντα Βενιζέλου-Σαμαρά την οποία υπηρετεί.

Το πλέον ισχυρό, όμως, πλήγμα το οποίο υπέστη η Χούντα Σαμαρά προήλθε από ένα δικό της στέλεχος, το οποίο σε καμία των περιπτώσεων δεν θα μπορούσε να χαρακτηριστεί ως τυχαίο. Πρόκειται για τον γενικό γραμματέα της κυβέρνησης, τον πολυετή φίλο και εξ απορρήτων σύμβουλο του Σαμαρά, Π. Μπαλτάκο, ο οποίος ομολόγησε ρητά και κατηγορηματικά πως η δίωξη του Λαϊκού Συνδέσμου-Χρυσή Αυγή είναι ξεκάθαρα πολιτική, υλοποιήθηκε δε χάρη στην αντισυνταγματική παρέμβαση

του πρωθυπουργού, του υπουργού Δικαιοσύνης και του υπουργού Προστασίας του Πολίτη στην ανεξάρτητη, υποτίθεται, δικαστική εξουσία, εξουσιοδοτώντας επίορκους δικαστικούς να καταστρατηγήσουν κάθε έννοια Δικαίου προχωρώντας σε έκνομες ενέργειες οι οποίες κατέστησαν το νομικό πολιτισμό της χώρας εφάμιλλο εκείνου πρωτόγονων φυλών του Αμαζονίου...

Θα ήταν αδύνατο και συνάμα αστείο να επιχειρηθεί στο κείμενο τούτο να αναδειχθούν μία προς μία οι παρανομίες μιας κλίκας επίορκων δικαστικών οι οποίες συνετέλεσαν ώστε να βρίσκονται στις φυλακές δεκάδες Εθνικιστές Πολιτικοί Κρατούμενοι, με προεξάρχοντα τον Αρχηγό του Κινήματος, Ν.Γ. Μιχαολιάκο, κατ' εντολή της αντεθνικής Χούντας Σαμαρά.

Τούτο είναι έργο του νομικού κόσμου, ο οποίος και οφείλει να διαφυλάξει την φήμη και τον θεσμό που υπηρετεί, όντας κηλιδωμένος από τις πράξεις ανθρώπων που λυμαίνονται τον δικαστικό χώρο. Σκοπός αντιθέτως του κειμένου, είναι να αναδειχθεί η ακατάβλητη Θέληση των Ελλήνων Εθνικιστών, των Πολιτικών Στρατιωτών του Έθνους, όπως αυτή αντικατοπτρίζεται στο πρόσωπο του Ηγέτη του Κινήματος και Αρχηγού μας, δίνοντας το παράδειγμα του αδιάκοπου, σκληρού μα δίκαιου Αγώνος, προς κάθε κύτταρο του Πολιτικού Οργανισμού.

Άλλωστε αν κάτι ανεδείχθη μέσα σ' αυτό το ένα έτος της αντισυνταγματικής και συνεπώς παράνομης προφυλάκισης του Αρχηγού μας, είναι αυτή ακριβώς η αξιοπρεπής κι έντιμη, η συνεπής και αμετανόητη στάση του, έναντι των εχθρών του Κινήματος και εχθρών του Ελληνικού Λαού. Αντίθετα προς εκείνα τα οποία οι πολιτικοί μας αντίπαλοι προσδοκούσαν, η συντριπτική πλειοψηφία των Ελλήνων και των Ελληνίδων γύρισε με αποστροφή την πλάτη στις βρώμικες μεθοδεύσεις της Χούντας Σαμαρά, οδηγώντας το Λαϊκό Εθνικιστικό Κίνημα σε ένα επιβλητικό –τηρουμένων των αναλογιών και των πολιτικών συνθηκών– εκλογικό αποτέλεσμα

Η ψυχή μου μένει στητή
και ολόρθη. Είμαι αμετανόητος
και Χρυσαιγίτης και δεν μπορείτε
να μου λυγίσετε την ψυχή ό,τι
και αν κάνετε! Να σας πω κάτι;
Για τις ιδέες μου είμαι πρόθυμος
να πάω και φυλακή
και να πεθάνω ακόμη.

στις εκλογές της Τοπικής Αυτοδιοίκησης και εκείνες για την ανάδειξη των εκπροσώπων της Ελλάδος στο ευρωπαϊκό κοινοβούλιο. Δικαίως, μπορούμε σήμερα με μισή ικανοποίηση να ισχυριστούμε πως στα μάτια του Λαού μας, η πρωτοφανής, ανήθικη και αντισυνταγματική πολιτική δώξη εις βάρος των Ελλήνων Εθνικιστών έχει καταπέσει. Την υπόλοιπη μισή ικανοποίηση θα την γευτούμε όταν απελευθερωθεί και ο τελευταίος εκ των παράνομα προφυλακισμένων Συναγωνιστών μας και ο Αρχηγός σημάνει το κάλεσμα της Εθνικής Αντεπίθεσης, το οποίο θα οδηγήσει Λαό και Πατρίδα, Πατρίδα και Λαό στην πολυπόθητη από εκατομμύρια Ελλήνων Τελική Νίκη!

Αντί περιττών λόγων, θα ξεχωρίσω μέσα στο χρονικό διάστημα του ενός έτους παράνομης προφυλάκισης του Αρχηγού μας, μία στιγμή ιστορική, η οποία περικλείει το ουσιαστικό Νόημα του Πολιτικού Αγώνος του Κινήματός μας. Μια στιγμή η οποία αποτελεί όχι τη νεκρή κι ατελέσφορη έκφραση ευχών ή προσδοκιών, αλλά τη συνειδητή απόφαση της Ελληνικής Ψυχής να εγερθεί και να πολεμήσει για το υψηλότερο κι ιερότερο των Ελληνικών Ιδανικών, εκείνο της Ελευθερίας!

Για όσους δεν το έχουν ακόμη αντιληφθεί, η 4η Ιουνίου του έτους 2014, συνιστά μια ημέρα Ιστορική το δίχως άλλο, κατά την οποία ο Αρχηγός της τρίτης πολιτικής δύναμης της Ελλάδος δίνει ζωή σε μια πραγματικά μεγαλειώδη ρήση του Όπτο Φον Μπίσμαρκ: Οι Μεγάλοι Πολιτικοί ακούν πριν από τους άλλους το μακρινό χλιμίντρισμα των αλόγων της Ιστορίας!

Στην Ολομέλεια της Βουλής, όπου έχει μεταφερθεί προκειμένου να τοποθετηθεί επί του αιτήματος για άρση της βουλευτικής ασυλίας, ώστε να του ασκηθεί πρόσθετη κατηγορία (η οποία σημειωτέον, ακολούθως κατέπεσε πανηγυρικά), ο Αρχηγός σκορπά θύελλα ενθουσιασμού, απευθυνόμενος στα πολιτικά ανδρείκελα ενός ξεπουλημένου στους τοκογλύφους πολιτικού συστήματος:

«Κύριοι και κυρίες, είστε ένοχοι μίας πολιτικής σκευωρίας. Φτιάξατε κατηγορητήρια βλέποντας δημοσκοπήσεις και αυτό το αποδεικνύει και η πρόσφατη δήλωση του Δένδια ότι «αν δεν τους πιάναμε, θα ήταν στο 15%». Επειδή, λοιπόν, μας έβαλαν στη φυλακή, είμαστε το 10%».

Με φωνή στεντόρεια και ύφος περήφανο κι αμετανόητο, όπως αρμόζει στους Μεγάλους Πολιτικούς, ο Αρχηγός του Λαϊκού Εθνικιστικού Κινήματος συντρίβει κάθε προσδοκία των πολιτικών μας αντιπάλων για «παράδοση των όπλων» και υποστολή της Σημαίας του Αγώνα:

«Όμως, θέλω να σας δηλώσω ότι δεν την φοβάμαι τη φυλακή. Είμαι υπερήφανος που διώκομαι για τις Ιδέες μου! Οι χειροπέδες που μου βάζετε, για μένα είναι Τίτλος Τιμής! Για κάθε αγωνιστή, όπου και εάν ανήκει, ο οποίος αγωνίζεται για τις Ιδέες, είναι Τίτλος Τιμής οι χειροπέδες»!

Την διαφορά όμως σε μια πεζή πραγματικότητα συμβιβασμών, υποτέλειας και κενών λόγων, την κάνει η ποίηση. Κι ο Αρχηγός, χρησιμοποιώντας το στίχο ενός ποιήματος, μετατρέπει τον ηρωικό Πολιτικό Αγώνα του Λαϊκού Εθνικισμού στην μεγαλειώδη Επική Ποίηση των καιρών μας:

“Θα σας πω ένα στίχο: «Χαρές και πλούτη αν χαθούν και τα βασίλεια και όλα, δεν είναι τίποτα, αν στητή μένει η ψυχή και ολόρθη».

Η ψυχή μου μένει στητή και ολόρθη. Είμαι αμετανόητος και Χρυσαιγίτης και δεν μπορείτε να μου λυγίσετε την ψυχή ό,τι και αν κάνετε! Να σας πω κάτι;

Για τις ιδέες μου είμαι πρόθυμος να πάω και φυλακή και να πεθάνω ακόμη.

Εσείς, οι περισσότεροι από εσάς της κυβερνητικής πλειοψηφίας, για ένα άδειο πουκάμισο, για μια καρέκλα, ψηφίζετε νομοσχέδια που δεν πιστεύετε, ψηφίζετε νομοσχέδια που ξεπουλάνε την Πατρίδα”!

Χρυσαιγίτες και Χρυσαιγίτισσες!

Υψώσατε τις Ασπίδες της Πίστεώς σας πλάι σ’ εκείνη του Αρχηγού, ως Τείχος αδιαπέραστο από τα βέλη των εχθρών! Ατσαλώστε το Εθνικό σας Φρόνημα κι αγωνιστείτε με ζήλο για να καταστήσετε ξανά τον Ελληνικό Λαό Εκπολιτιστή μιας εκβαρβαρισμένης από τον διεθνή σιωνισμό ανθρωπότητας. Αγωνιστείτε κι εξακοντίστε την Εθνικιστική μας Πρόκληση στην αιωνιότητα, ενθουσιάζοντες σε κάθε δυσκολία, σε κάθε εμπόδιο και σε κάθε πρόσκαιρη κακοτοπιά πως είναι Τιμή μας η Πίστη στον Αρχηγό, διατρανώνοντας προς πάσα κατεύθυνση πως η Πίστη μας θα βαστάξει μέχρι το Τέλος!

Τα ναρκωτικά σαν Μέσο Ελέγχου της Νεολαίας

Η μάστιγα των ναρκωτικών αποτελεί μια από τις μεγαλύτερες πληγές που αντιμετωπίζει η Ελληνική κοινωνία, αλλά ταυτόχρονα και μια από τις πιο κερδοφόρες βιομηχανίες παγκοσμίως.

ΤΗΣ Κατερίνας Μ.

Μια περιήγηση στο ιστορικό κέντρο των Αθηνών και όχι μόνο, αφού ο λευκός θάνατος έχει απλώσει το πέπλο του σε κάθε πόλη και γειτονιά της πατρίδας μας, είναι άκρως ενδεικτική τόσο του φαινομένου, όσο και της παρηκμασμένης κοινωνίας που δημιουργήσαν οι πάσης φύσεως εχθροί του Ανθρώπου και των Εθνών.

Επί δεκαετίες, η «πολιτεία» και οι ανθελληνικές καθεστωτικές δυνάμεις που την λυμαίνονται, εφαρμόζουν την πολιτική της ανοχής, καθώς τυπικά απαγορεύουν τη χρήση ουσιών, ενώ ουσιαστικά ενθαρρύνουν με κάθε τρόπο τη διάδοσή τους. Είναι πλέον καταφανές ότι στο όνομα της «ελευθερίας των

ανθρώπων δικαιωμάτων», του «μοντερνισμού» και της «προοδευτικότητας» καλλιεργούν το έδαφος για την περαιτέρω εξάπλωση τους. Σε μια εποχή που ο σύγχρονος άνθρωπος έχει εκπαιδευτεί να τρέφει αγάπη για το υλικό και το ευκαιριακό, το φτηνό και το ανέξοδο συναίσθημα, για οτιδήποτε σάπιο αλλά φανταχτερό, είναι η κατάλληλη στιγμή για την εφαρμογή του ολέθριου σχεδίου τους.

Σε μια εποχή που λατρεύεται καθετί άρρωστο, τα ναρκωτικά χρησιμοποιούνται ως ένα από τα πλέον αποτελεσματικά μέσα ελέγχου και καταστροφής της νεολαίας

Έτσι, λοιπόν, σε μια εποχή που λατρεύεται καθετί άρρωστο, τα ναρκωτικά χρησιμοποιούνται ως ένα από τα πλέον αποτελεσματικά μέσα ελέγχου και καταστροφής του πλέον δυναμικού, υγιούς και ελπιδοφόρου κομματιού της κοινωνίας, που δεν είναι άλλο από τη νεολαία. Απώτερος σκοπός αυτών που ασκούν την εξουσία και δεν επιθυμούν «εμπόδια» στο δρόμο τους είναι ο έλεγχος του πληθυσμού και ιδιαίτερα αυτής της τόσο «ενοχλητικής ομάδας», της νεολαίας, που την θέλει αδύναμη, ασθενική και εξαρτημένη. Άβουλη και ναρκωμένη μπροστά στις μεγάλες εξελίξεις που δρομολογούνται, ώστε να άγεται και να φέρεται δίχως αντιστάσεις. Η χρήση ουσιών γίνεται το μέσο για να τη θέσουν στο περιθώριο και τελικά να την εξαφανίσουν, τελειώνοντας μια για πάντα με αυτή.

Έτσι, μέσω της χειραγώγησης της συνείδησης και της καλλιέργειας της κοινωνικής απάθειας, το σύστημα εξασφαλίζει την «ομαλότητα» που το ίδιο καθορίζει, σύμφωνα με τις δικές του νόρμες.

Στοχεύει στη δημιουργία «ανθρώπων» με μοναδικό και μόνιμο συνοδό τους την απελπισία. Άνθρωποι - σκιές, ζωντανοί - νεκροί, παρουσίες - απουσίες. Με τη ζωή τους συνυφασμένη με την εξαθλίωση, την δυστυχία, τον πόνο, την αρρώστια, τη

Η χρήση και η εξάρτηση αποτελεί τον απόλυτο μονόδρομο προς την ανελευθερία, εκφυλίζοντας τους νέους και οδηγώντας τους προς τον βιολογικό τους θάνατο.

μοναξιά και τη φρίκη, ενώ ο θάνατος καιροφυλακτεί σε κάθε γωνιά. Ο εξαρτημένος νέος γίνεται ο ίδιος ένας καθρέφτης του ίδιου του θανάτου. Χαμένος μέσα στον κόσμο των ουσιών, στερημένος από καθετί αληθινό και ανθρώπινο, βρίσκεται σε μια διαρκή αναζήτηση της δόσης του με κάθε τίμημα. Σε μια διαρκή προσπάθεια επιβίωσης, ώσπου να χάσει και τα τελευταία αποθέματα των ισχνών του δυνάμεων. Ό,τι και αν ήταν πριν μπει σε αυτό τον εφιάλτη, τώρα έχει καταντήσει ένα συρρικνωμένο ον. Έχει μετατραπεί σε μια σκιά, με άπειρες ρωγμές σε κάθε όνειρο και ελπίδα του.

Με αυτό τον τρόπο παύει να είναι κυρίαρχος του εαυτού του. Βιώνει μια διαδικασία διαρκούς αποδόμησης, που τον οδηγεί στην απώλεια κάθε ανθρώπινου χαρακτηριστικού και ικανότητας, αλλά και στην φθορά τόσο της ψυχικής, όσο και της σωματικής του σφαίρας. Και καθώς έρχεται η ολοκληρωτική του υποταγή στον καταναγκασμό της εξάρτησης, ακολουθεί η αναπόφευκτη παραίτηση του από κάθε άλλη σκέψη και δραστηριότητα, η πλήρης αποξένωση του πρώτα από τον εαυτό του και έπειτα από όλους τους άλλους. Κάθε ικανότητα ανεξάρτητης και υγιούς σκέψης χάνεται, μαζί με κάθε στοιχείο δημιουργικότητας και φαντασίας. Η αξιοπρέπεια και η υπερηφάνεια του ευτελίζεται παντελώς, ενώ

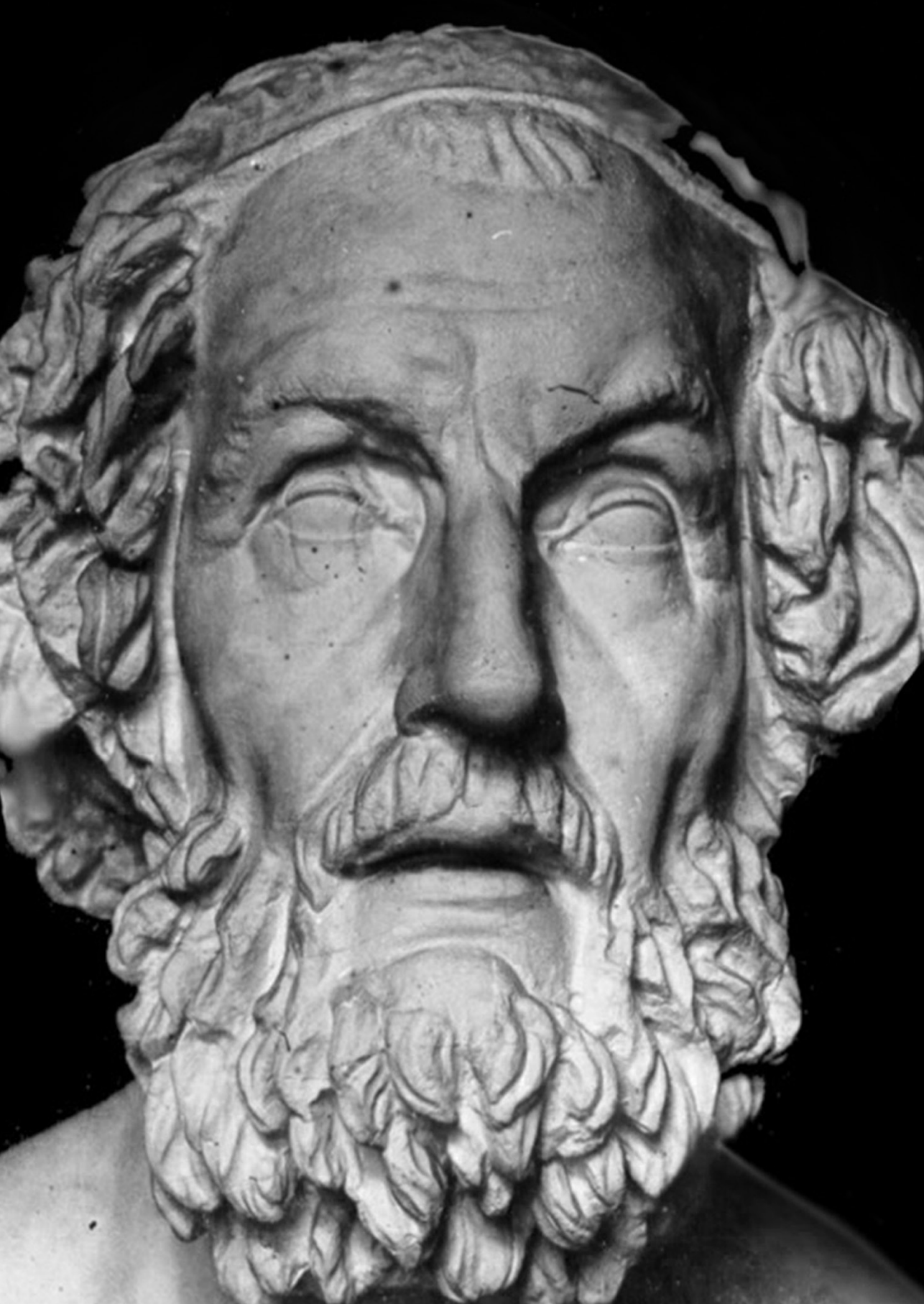
αυτό που μένει να κυριαρχεί είναι ένα κενό. Ο αποπροσανατολισμός, η ανικανότητα ελέγχου της ζωής και των αντιδράσεων, η αδυναμία διεκδικήσεως. Έτσι, μαζί με την παραίτηση της ζωτικότητας, έρχεται και η καταστολή της σκέψης και της συνείδησης. Μια σκέψη στείρα και αντιπαραγωγική, χωρίς κανένα ίχνος δημιουργίας.

Ωστόσο, ευκολότερο θύμα είναι ο «μοντέρνος άνθρωπος», ο οποίος έλκεται από τα υλικά αγαθά και αρκείται στην ψυχική ικανοποίηση που αντλεί από τα εύκολα μέσα, αποτελώντας το χαρακτηριστικότερο παράδειγμα φιληδονίας, καταλήγοντας σκλαβωμένος στην λαίλαπα του καταναλωτισμού που υπαγορεύει ο σύγχρονος τρόπος ζωής. Η κατάρπτωση των Αξιών, των Ιδεών και των Προτύπων, η στροφή προς την αναζήτηση μιας δήθεν ευτυχίας βασισμένης κατά αποκλειστικότητα στα υλικά αγαθά, η απομάκρυνση του ανθρώπου από τη φύση, αλλά και η θεοποίηση του χρήματος αποτελούν το δηλητήριο που οδηγεί την ανθρώπινη ύπαρξη στον εκφυλισμό της.

Στην ουσία, το εμπόριο ναρκωτικών πρόκειται για μια πράξη που στρέφεται ολοκληρωτικά εναντίον της νεολαίας, καθώς διαμέσου της εξάρτησης την καθιστά ανίκανη να επιτελέσει το ιστορικό της πεπρωμένο. Ταυτόχρονα, όμως, είναι και μια πράξη που στρέφεται και κατά του ίδιου του Έθνους, δεδομένου ότι η νεολαία αποτελεί τον εγγυητή της διαίωνισης της Φυλής. Η χρήση

και η εξάρτηση αποτελεί τον απόλυτο μονόδρομο προς την ανελευθερία, εκφυλίζοντας τους νέους και οδηγώντας τους προς τον βιολογικό τους θάνατο. Τους μετατρέπει σε θύμα και έρμαιο των εχθρών του Έθνους, οι οποίοι διευκολύνονται από την καταστροφή της νεότητας και της δύναμης που αυτή περικλείει. Πρόκειται για μια γενοκτονία σε εξέλιξη, καθώς το αδύναμο μυαλό δεν σκέφτεται και το αδύναμο σώμα δεν πολεμά. Οι αντιστάσεις του λαού μειώνονται από την δυστυχία που σπέρνουν τα ναρκωτικά και η όποια αντίδραση ενάντια στην μάλιστα του νεοφιλελευθερισμού καθίσταται ανίσχυρη ή και ανύπαρκτη. Καθήκον, λοιπόν, του νέου Εθνικιστή είναι να αγωνιστεί με όλες του τις δυνάμεις ενάντια στη λαίλαπα των ναρκωτικών, αλλά και σε κάθε άλλη μορφή εξάρτησης που πηγάζει από την παθολογική εξάπλωση του καταναλωτισμού, σκοτώνοντας το ίδιο του το Αίμα και λεπταίνοντας τις γραμμές αντίστασης του Έθνους απέναντι στον προελαύνοντα εχθρό. Να αντισταθεί στην υλιστική κοινωνία, στο χρήμα και στο σύγχρονο, μαζοποιημένο και αντιφυσικό τρόπο ζωής. Πάγια θέση της Ιδεολογίας μας είναι ότι οι πάσης φύσεως εξαρτήσεις δεν έχουν θέση στην κοινωνία που οραματιζόμαστε, καθώς πίστη μας είναι ότι ο Ανώτερος Άνθρωπος δεν διαθέτει καμιά αλυσίδα που να τον κρατά σιδηροδέσμιο, εμποδίζοντας τον να φτάσει στο ανώτατο όριο της ανθρωπίνης ύπαρξης, προς όφελος του Έθνους και της Φυλής.

Δίχως καμιά ανοχή σε κανένα ναρκωτικό και σε καμιά είδους εξάρτηση που θέλει τον άνθρωπο υποταγμένο και δουλοπρεπή, η νεολαία της Χρυσής Αυγής μάχεται τον σύγχρονο, εκφυλισμένο τρόπο ζωής και διασκέδασης. Χρέος της Ελληνικής Νεολαίας είναι να εκφράζει το υγιές και το ωραίο, όπως ακριβώς πρεσβεύει και η Ιδεολογία μας, αντανakλώντας τη σοφία των δοξασμένων προγόνων μας και το τιμημένο παρελθόν μας. Αγωνιζόμαστε για την ενσάρκωση των ιδεών μας σε κάθε μας πράξη, καθώς κάθε εθνικιστής οφείλει να είναι ένα πρότυπο φωτεινό, πνευματικά και σωματικά. Και αυτό είναι κάτι που το χρυστάμε, πρωτίστως, στην ίδια μας την ύπαρξη.

Όμηρος, ο ποιητής των Ελλήνων

Στις απαρχές του γραπτού λόγου, ένα αριστούργημα. Η Ιλιάς του Ομήρου. Είτε ερασιτεχνικά είτε επιστημονικά, όλοι οι Έλληνες (αλλά και το σύνολο των λαών της Οικουμένης) έχουμε «πιάσει στα χέρια μας» τον Όμηρο. Πολλοί εν είδη βιβλίου μαγειρικής και όχι ως ιερό έπος. Ωστόσο, αυτό το ζήτημα δεν θα μας απασχολήσει επί του παρόντος.

ΤΟΥ Πάτροκλου Αντωνίου

Εισαγωγικά θα ήταν σκόπιμο ν' αναλύσουμε εν τάχει την ερμηνεία του ονόματος Όμηρος (αρχή σοφίας ονομάτων επίσκεψις, κατά τον Αντισθένη). Πολλές ερμηνείες έχουν προταθεί. Η πρώτη αναλύει το όνομα Όμηρος ως εξής: «ό μη όρῶν» (= ο τυφλός). Η σύγχρονη φιλολογική έρευνα όμως έχει καταρρίψει αυτό το συλλογισμό. Η δεύτερη εκδοχή προβάλλει το όνομα ως σύνθετο : όμοῦ + άραρίσκω (συντροφεύω, κρατώ συντροφιά, ταιριάζω σε μια συντροφιά) και αυτή η ερμηνεία θεωρείται επίσης αβάσιμη. Το όνομα

Όμηρος δηλώνει ό,τι ακριβώς σημαίνει και η νεοελληνική λέξη όμηρος. Στην εποχή του ποιητή (8ος αιώνας π.Χ) όταν κάποια πόλη επικρατούσε στον πόλεμο υποχρέωνε την ηττημένη πόλη να παραδώσει έναν αριθμό κατοίκων της, ως αιχμαλώτους. Αυτοί οι αιχμάλωτοι, σε περίπτωση που η πόλη τους επαναστατούσε θα σφαγιάζονταν. Όπως ακριβώς οι συγκεκριμένοι όμηροι συνιστούσαν εγγύηση της ειρήνης, έτσι και το όνομα του ποιητή της Ιλιάδος σημαίνει «εγγύηση καλού ποιήματος».

Ο δημιουργός των κολοσσιαίων επών, στην κλασική περίοδο τουλάχιστον, θεωρούνταν και ιστορικός. Ο Θουκυδίδης και ο πατέρας της ιστοριογραφίας Ηρόδοτος, αποδέχονταν τα Ομηρικά έπη ως καταγραφή του παρελθόντος τους. Σε αντίθεση με τα ευρωπαϊκά έπη (βλ. Beowulf) τα Ομηρικά δεν διανέμονται από πεσιμισμό. Είναι γεμάτα φως και κλέα ανδρών. Αντιπροσωπεύουν τον Ελληνισμό εν γένει με τα «καλά» και τα «άσχημα». Κατά την διάρθρωση της πλοκής, ο ποιητής εξαίρει το ρόλο και τη συμμετοχή των θεών αλλά η τελική επιλογή ανήκει στον εκάστοτε ήρωα. Οι αξίες που ο θεόπνευστος δημιουργός προβάλλει λάμπουν εις το διηνεκές και καλούν τόσο τον αρχαίο κόσμο όσο και το σύγχρονο να προβληματιστούν, να διδαχθούν και εν τέλει να επιλέξουν συνειδητά. Αυτό είναι ιστορία όχι με τη μορφή ξηρής αφηγήσεως των γεγονότων αλλά ως ζωντανή μήνη του παρελθόντος, ως ώθηση για δράση στο μέλλον (A.Wace & Fr. Stubbings, ΟΜΗΡΟΣ. ΕΚΔ. Καρδαμίτσα). Δεν είναι τυχαίο πως κάθε έθνος συναγωνίζεται ακόμα και σήμερα για την ανακάλυψη αυτού που ονομάζουμε «εθνικός θησαυρός». Και τα Ομηρικά έπη μεταξύ άλλων είναι ο δικός μας εθνικός θησαυρός.

Ο Όμηρος είναι ξεκάθαρος στην

αντίληψη του. Το αίσθημα ότι ο καιρός των ηρώων ήταν εποχή μεγάλη και υπέροχη μοιάζει ριζωμένο βαθιά στη δομή και των δύο ποιημάτων... Υπάρχει μια αίσθηση ευφροσύνης αγαλλίασης στην αφήγηση, σαν να πρόκειται για έναν κόσμο εμπνευσμένο και όμορφο... Υπάρχει μία αίσθηση χαράς για τον κόσμο, παρεκτός όταν ανεπανόρθωτες συμφορές έρχονται από τους θεούς ή από τους εχθρούς ή βεβαίως, από την ίδια μας την Άτη (Gilbert Murray 1927.201).

Μέσω της Ιλιάδος ο ποιητής κραυγάζει τρόπον τινά για τον «πανελλήνιο πατριωτισμό». Ο Ισοκράτης που σαλπίζει την ένωση των Ελλήνων κατά των βαρβάρων (όσο κι αν επιμένουν οι θολοκουλουριάρηδες στην στρεβλή ερμηνεία σχετικά με την ήμετέρα παιδεία) επικαλείται τον Όμηρο. Με βάση τις προτροπές του Ισοκράτους ο Φίλιππος Β' και ο Μ. Αλέξανδρος θα γίνουν οι έμπρακτοι εκφραστές του «Πανελληνισμού». Ο Όμηρος είναι που επιθυμεί πρωτίστως ενωμένους τους Έλληνες. Εκφράζει το «πνεύμα» του έργου του βασιζόμενος στην παράδοση που άφησαν ως παρακαταθήκη οι ένδοξοι πρόγονοι.

Όπως είμαστε σε θέση να γνωρίζουμε, κατά την κλασική περίοδο και στο σύνολο των ελληνικών πολέων – κρατών, η εκπαίδευση των νέων βασιζόταν στα Ομηρικά έπη. Η αίγλη τους εκτός απ' την παιδεία επηρέασε και όλες τις πνευματικές πτυχές της αρχαίας Ελλάδος. Θα μπορούσε να πει κανείς πως ο Όμηρος αποτελεί τον γεννήτορα του κλασικού πολιτισμού όπως τον έχει προσδιορίσει η σύγχρονη έρευνα. Η μελέτη και η αντιγραφή του Ομήρου δεν σταματούν στην αρχαιότητα. Στα Βυζαντινά χρόνια και μετά την άλωση της Πόλης, τα Ομηρικά έπη καλούνται να φωτίσουν και την Ευρώπη. Με άλλα λόγια ο ελληνισμός μεγαλούργησε χάρη στον Όμηρο και εξαιτίας του Ομήρου.

Στο Ι της Ιλιάδος υπάρχει ένα απόσπασμα (στ. 430-605) στο οποίο ο Φοίνιξ (=παιδαγωγός του Αχιλλέα) παραινεί τον αρχηγό των Μυρμιδόνων. Το εν λόγω χωρίο χαρακτηρίζεται διεθνώς ως το

άστρον της ελληνικής ποιήσεως στην πιο λαμπρή του ώρα. Από τα αναρίθμητα γραπτά Ελλήνων ποιητών ανά τους αιώνες ξεχωρίζει ένα απόσπασμα απ' το έργο του Ομήρου. Κι όμως ελάχιστοι είναι όσοι το γνωρίζουν. Ακόμα χειρότερα οι «καθηγητές» της μέσης εκπαίδευσης διδάσκουν τα ιερά έπη σαν να είναι συνταγές μαγειρικής.

Το Ομηρικό έργο συνιστά ανεκτίμητης αξίας κληρονομιά. Κάθε χρόνο Έλληνες και ξένοι επιστήμονες συγγράφουν τόμους σχετικά με τα δύο έπη. Για εμάς τους Έλληνες όμως συντρέχουν πολλοί παραπάνω λόγοι, σε σχέση με τους ξένους, προκειμένου να γνωρίζουμε την Ιλιάδα και την Οδύσσεια. Και αυτό γιατί στον πυρήνα των δύο έργων βρίσκεται η ιερή μας γη. Το σκηνικό των επών είναι αυτό της καθημερινής μας ζωής. Τα ίδια βουνά, οι ίδιες θάλασσες, ακόμα και οι ίδιες σοδειές. Όπως είχε επισημάνει και η Βρετανίδα περιηγήτρια Freya Stark (1893-1993): «Σ' αυτό το μέρος της γης το σημερινό τοπίο εξακολουθεί να ταιριάζει περισσότερο με το χθεσινό». Οι ρίζες της ζωής των Ελλήνων είναι φυτεμένες στο Ομηρικό χώμα. Με άλλα λόγια δεν νοείται αρχαία ή σύγχρονη Ελλάς χωρίς την άμεση «συμβολή» του μεγαλύτερου ποιητή που γέννησε αυτή η γη.

Όπως προαναφέρθηκε ο Όμηρος αποτελεί τον γεννήτορα του κλασικού πολιτισμού. Σύμφωνα με άλλες απόψεις τα δύο εκτεταμένα ποιήματα ξεπροβάλλουν για ν' αναδείξουν

την ίδια την αρχή αυτού που ονομάζουμε, δυτικός πολιτισμός. Η ωραιότητα και η μεγαλοπρέπεια τους είναι στοιχεία χάρη στα οποία δε συνάντησαν έργο ανώτερο και πιθανότατα ισάξιο σε όλη την ποιητική παραγωγή που ακολούθησε. Ο Όμηρος αποτελεί μοναδικό φαινόμενο στην ιστορία της παγκόσμιας λογοτεχνίας. Είναι σοφός χωρίς ωστόσο να επιδεικνύει τη σοφία του. Κάθε άνθρωπος μεμονωμένα ή ομού με άλλους καλείται να επωφεληθεί απ' τα αρχαία έπη. Ο ποιητής του οποίου τα χέρια οδηγεί η Μούσα έχει το χρέος να παιδεύσει (με την ευρεία έννοια) τον Έλληνα.

Κατά τη διάρθρωση των έργων παριστάνεται κάθε ευγενική εκδήλωση της ζωής, στην οποία φτάνει ο άνθρωπος με τη δική του θέληση και προσπάθεια. Ο ποιητής με την καθαρή του αντίληψη κατανοεί βαθύτατα και ερμηνεύει θαυμάσια με το μαγικό του λόγο ποιοί πόθοι και ποιά έργα εξυψώνουν τον άνθρωπο. Και όταν ένας ποιητής γνωρίζει το νόημα της ζωής, γίνεται ο καλύτερος ερμηνευτής των αξιών της και ο πιο πειστικός δάσκαλος μας, για να κερδίσουμε τις αξίες αυτές (Ε. Τσουρέας). Αξίες οι οποίες είναι πάντα επίκαιρες ώστε ο άνθρωπος να παραμείνει ηθικά ολοκληρωμένος.

Ο Όμηρος είχε στραμμένο το βλέμμα του στο ηρωικό παρελθόν. Ήθελε να «τραγουδήσει» ένδοξα κατορθώματα ηρώων και θεών. Απ' την άλλη πλευρά έθετε σε υψηλή θέση την υπαιτιότητα του ίδιου του ανθρώπου. Όποια συμφορά έπληττε ένα θνητό ήταν αποτέλεσμα της δικής του δράσης κυρίως και δευτερευόντως της Θείας δράσης. Όπως κι ΑΝ προσεγγίσει κάποιος τα έπη αντιλαμβάνεται πως πρόκειται για κτήματα εσασί (παντοτινά).

Κατά τον Αριστοτέλη, η Ιλιάς και η Οδύσσεια δεν αποτελούν το ξεκίνημα αλλά την κορύφωση μιας καλλιτεχνικής διαδικασίας τα πρωιμότερα στάδια της οποίας δεν είναι ευκρινή. Ωστόσο, ενώ, αυτό ερμηνεύει το γεγονός δεν ερμηνεύει το θαύμα που λέγεται «ΟΜΗΡΟΣ». Το θαύμα είναι η ιδιότητα της ποίησης, και τα θαύματα δεν έχουν τη δυνατότητα να ερμηνεύονται.

Ασκητική: Η Παρακαταθήκη του Εθνικού Αγώνα

Ο Νίκος Καζαντζάκης και τα βιβλία του αποτελούν μία Εθνική Παρακαταθήκη, η συζήτηση για την οποία δεν έχει καν ξεκινήσει. Εκκινώντας μία νέα στήλη στην Εθνικιστική Επιθεώρηση «Μαϊάνδρος» και φιλοδοξώντας το ξάναμμα μίας σπίθας γόνιμου ιδεολογικού διαλόγου, κρίνεται σκόπιμη η παρουσίαση του βαθύτατα ιδεολογικού και συνεπώς βαθύτατα πολιτικού έργου του Νίκου Καζαντζάκη, της «Ασκητικής».

ΤΟΥ Αναστάσιου Χαραλάμπους

Σφόδρα επηρεασμένος από τον μέγιστο Νίτσε, ο Καζαντζάκης υπήρξε βαθύτατα Ελληνολάτρης και Επαναστάτης, γεγονός που τον έφερε πολλάκις σε ρήξη με τον συντηρητισμό των δεκαετιών του 50 και του 60.

Επιχειρήθηκε μάλιστα ο αφορισμός του από την Εκκλησία και η απαγόρευση των βιβλίων του, όμως αυτά τα γεγονότα του παρελθόντος θα ήταν ίσως εφιαλτήριο για μία βιογραφικού

τύπου αναδρομή, τόσο αταίριαστη στην παρουσίαση ενός βιβλίου, όπως η «Ασκητική», το οποίο είναι το πλέον φιλοσοφικό και εσωτερικό βιβλίο του Καζαντζάκη.

Αναντίρρητα τα ιερά βιβλία ενός Έλληνα Εθνικιστή είναι τα ομηρικά έπη. Μέσα από τις σελίδες της Ιλιάδας και της Οδύσσειας σκιαγραφείται με σαφήνεια ο Έλληνας και τα βασικά χαρακτηριστικά του, ιδωμένα μέσα την επική ιστο-

ρία της πολιορκίας και της κατάκτησης της Τροίας, αλλά και του νόστου του πολυμήχανου Οδυσσέα. Αν, όμως, η Ιλιάδα και η Οδύσσεια συνιστούν το ιδεολογικό DNA του Έλληνα Εθνικιστή, είναι η «Ασκητική» που κωδικοποιεί και επικαιροποιεί τις επαγωγές των ομηρικών επών.

Ζώντας στο 2014, νομίζεις πολλές φορές ότι ο Καζαντζάκης με το έργο του απαντά στις παθογένειες του σύγχρονου κόσμου και της κυρίαρχης Νέας Τάξης Πραγμάτων που απεργάζονται οι ταγοί της παγκοσμιοποίησης. Ζώντας σε έναν άσχημο κόσμο ανήθικο, διαβολικά πλασμένο, για να παραφράσουμε τον Σολωμό, δεν μπορούμε παρά να κρίνουμε ως προφητικά τα κελεύσματα του Νίκου Καζαντζάκη, τα οποία βροντοφωνάζει με στεντόρειο νιτσεϊσμό, η «Ασκητική».

Ο Καζαντζάκης μέσα από το θρυλικό αυτό έργο του εξετάζει πολυεπίπεδα τον Άνθρωπο. Μακροσκοπικώς κοιτώντας τον, βλέπει ένα αδιάσπαστο κομμάτι της ανθρωπότητας, ένα φύλλο στο δέντρο της Ράτσας, μία στιγμιαία έκφραση στο πρόσωπο του Έθνους. Αυτό από μόνο του θα συνέτεινε στην ρηχή ανάλυση πολλών σχετικών με την κοινωνική τοποθέτηση του Καζαντζάκη ως ενός ισοπεδωτικού κοινωνιστή, κομμουνιστικής κοπιάς. Όμως ο Καζαντζάκης σε καμία περίπτωση δεν μπορεί να κριθεί από ρηχούς αναλυτές, αγόμενους από προφανές πολιτικό συμφέρον. Μικροσκοπικώς κοιτώντας τον άνθρωπο, ανακαλύπτει τα πάντα, τον ίδιο τον Θεό!

Όλος ο πυρήνας του έργου του Καζαντζάκη είναι ο Αγώνας. Είναι η Κραυγή της καρδιάς του Ανθρώπου. Της Κραυγής που αψηφά όλους τους περιορισμούς, όλες τις

Ο Αγώνας των Ανθρώπων από το επίπεδο του εαυτού, προχωράει στην Φυλή, την Ανθρωπότητα, την Γη και το Σύμπαν, ως μια αέναη πάλη του Ανθρώπινου Πολιτισμού ενάντια στην Εντροπία

ανέσεις, όλους τους βολικούς συμβιβασμούς. Είναι ένας πολεμικός αλαλαγμός που καλεί άπαντες στον Αγώνα, τον Πόλεμο, την Αιώνια Πάλη της Ζωής. «Πόλεμος Πατήρ Πάντως Εστί» έγραφε ο Ηράκλειτος και έρχεται χιλιάδες χρόνια μετά να υπογραμμίσει με πυρωμένη πένα ο Νίκος Καζαντζάκης.

Το έργο του είναι ανάθεμα στους επί γης συμβιβασμένους και υποταγμένους. Είναι ανάθεμα στους κουρασμένους, αυτούς που δεν είναι έτοιμοι να δώσουν όλο τους το Είναι σε έναν σκοπό. Είναι ο άνεμος του ολέθρου, η πνοή του Θεού που φωνάζει: «Ετοιμαστείτε! Πόλεμος! Πόλεμος!», όπου τον Πόλεμο τον βλέπει σε κάθε έκφραση της Ζωής. Σε κάθε παιδί που γεννιέται. Στην κάθε φορά που μια μάνα βυζαίνει το παιδί της. Στην κάθε νέα, ρηξικέλευθη Ιδέα. Στην καρδιά μας που δεν ανέχεται την ίδια μας την φύση. Στον άνεμο που λυσσομανά τα βράδια. «Η ανώτατη αρετή», γράφει, «δεν είναι να 'σαι ελεύτερος, παρά να μάχεσαι για ελευτερία»! Πόλεμος Παντού! Πόλεμος Πατήρ Πάντων Εστί, υπογραμμισμένο από την πύρινη φλόγα του Νίκου Καζαντζάκη.

«Μην καταδέχεσαι να ρωτάς: "Θα νικήσουμε; Θα νικηθούμε;" Πολέμα!»! Όλη η ζωή, όλη η Πλάση, όλη η Θεία Δημιουργία βρίσκεται σε συνεχή κίνηση, σε συνεχή πάλη, σε συνεχή πόλεμο. Τα πάντα είναι στρατιές αντιμαχόμενες που εν πλήρει πειθαρχία προς τον σκοπό τους παρελαύνουν στα πεδία των μαχών.

Και πολεμούν και σκοτώνονται και ζουν! «Αιώνια οι αντίθετες δυνάμεις συγκρούονται, σμίγουν, παλεύουν, νικούν και νικούνται, συμβιβάζονται και ξαναρχίζουν πάλι να πολεμούν σε όλο το Σύμπαντο – από τον αόρατο στρόβιλο σε μια στάλα νερό ως τον απέραντο αστροκατακλυσμό του Γαλαξία», σημειώνει με νόημα που συντρίβει όλες τις υποκριτικές και συμφεροντολογικές φωνές του εφησυχασμού. Ειρήνη υπάρχει μονάχα στα νεκροταφεία!

«Το πρώτο σου χρέος, εκτελώντας τη θητεία σου στη ράτσα, είναι να νιώσεις μέσα σου όλους προγόνους. Το δεύτερο, να φωτίσεις την ορμή τους και συνεχίσεις το έργο τους. Το τρίτο σου χρέος, να παραδώσεις στο γιό τη μεγάλη εντολή να σε ξεπεράσει»

Η «Ασκητική» του Καζαντζάκη είναι μία αιώνια Κραυγή προς τα πάνω. Ξεκινά από την ψυχή και το σώμα ενός ανθρώπου, από το Εγώ, το οποίο επαναστατεί ενάντια στα όρια του, ορκίζεται και προσπαθεί ενάντια στα όρια του, για την αυτοβελτίωση. Αιώνια πάλη ενάντια σε όσα μας κρατούν δεμένους στη γη, ενάντια πάλη ενάντια στον ίδιο μας τον εαυτό. Είναι η πάλη ενάντια στον εγωισμό μας που πρέπει να αποδεχτεί την υπακοή. Είναι η μάχη ενάντια στον φόβο μας που πρέπει να τολμήσει να προστάξει.

Το επόμενο σκαλί είναι η Ράτσα, η Φυλή της οποίας αναπόσπαστο κομμάτι της οποίας ο κάθε ένας είναι «μια λιγόστιγμη έκφραση», ενώ «αυτή είναι το πρόσωπο». Ο καθείς εξ ημών έχει χρέος να συνεχίσει το

έργο των προγόνων του. Να ξεδιαλέξει ποιους από αυτούς θέλει να εκπροσωπούν τη γενιά του και να τελέψει το έργο τους, να διαβεί τον αιώνιο αγώνα του Έθνους για την δική του βελτίωση και τέλος – το φοβερότερο χρέος – να ανοίξει τον δρόμο στον γόνο του, προκειμένου να τον συντρίψει, να τον ξεπεράσει, να συνεχίσει και αυτός με την σειρά του τιτάνιο, αυτό, έργο. «Άμμες δε γ' εσόμεθα πολλώ κάρρονες», όπως ακριβώς έλεγαν τα νεαρά Σπαρτιατόπουλα προς τους Ομοίους. Εμείς θα γίνουμε πολύ καλύτεροι από εσάς, όπως πρέπει να πουν τα παιδιά μας σε εμάς.

Ο Αγώνας των Ανθρώπων έτσι από το επίπεδο του εαυτού, προχωράει στην Φυλή, την Ανθρωπότητα, την Γη και το Σύμπαν, ως μία αέναη πάλη του Ανθρώπινου Πολιτισμού ενάντια στην Εντροπία, την φυσικά τάση των πάντων προς την κατάρρευση, την παρακμή και τον θάνατο. Ο Αγώνας αυτός, η κραυγή του Ανθρώπου στον Αγώνα του για την τελειότητα, φτάνει μέχρι την εξακόντιση της προκλήσεώς του στα Αστέρια, φτάνει στο σημείο να απευθύνεται στον ίδιο τον Δημιουργό των Πάντων, τον Θεό, καταγγέλλοντας την τελειότητά του, ως ένα ακόμα όριο, έστω και άφταστο, ως μία τροχοπέδη στον Αγώνα για το άφταστο, το τέλειο, το άφθαρτο, το ιδανικό.

Η πολεμική αυτή κραυγή, ολόκληρης της Πλάσης, η οποία αγωνίζεται προς τα πάνω καταλήγει, με την παράθεση του «Πιστεύω» αυτού του ατέλειωτου Αγώνα:

«Πιστεύω σ' ένα Θεό, ακρίτα, διγενή, στρατευόμενο, πάσχοντα, μεγαλοδύναμο όχι παντοδύναμο, πολεμιστή στ' ακρότατα σύνορα, στρατηγό αυτοκράτορα σε όλες τις φωτεινές δυνάμεις, τις ορατές και τις αόρατες»

Αν τα Ομηρικά Έπη είναι το «ευαγγέλιο» των Ελλήνων Εθνικιστών και η Ελληνική Γραμματεία, από τον Πλάτωνα και τον Αριστοτέλη, μέχρι τον Γεώργιο Πλήθων Γεμιστό, είναι η Ιδεολογική επιτομή, τότε η «Ασκητική» του Νίκου Καζαντζάκη είναι το πολεμικό προσκλητήριο, η Ιαχή του αιώνιου Αγώνα προς τα πάνω, η συνέχεια της ηράκλειας επιλογής του Δρόμου της Αρετής.

Για μια Μεταφυσική Θεώρηση της Πολιτικής

Η επιτυχής ραγδαία έως «εκρηκτική» χειραφέτηση των Ιουδαίων από τον 19ο αιώνα κι η σταδιακή τους κοινωνική επικράτηση σ' ολόκληρη την Δύση (Ευρώπη κι' Αμερική), έχουν οδηγήσει στην σημερινή γενικευμένη και στερεοτυπική προπαγάνδα της αντιαριστοκρατικής και καπιταλιστικής φιλελεύθερης δημοκρατίας, που εκπέμπεται σ' όλες τις γωνιές της γης ως ο μόνος «πολιτικά ορθός» τρόπος διακυβέρνησης των εθνών.

ΤΟΥ Στέφανου Αλαμάνου

Ωστόσο παραμένει αναντίρρητο ιστορικό γεγονός ότι, το ιουδαϊκό κοινωνικό ήθος είναι το άκρως αντίθετο του ευρωπαϊκού, όπως εύστοχα κατέγραψε ο πολύς Νίτσε στο έργο του «Για την γενεαλογία της ηθικής – Μια Πολεμική» (Zur Genealogie der Moral, - Eine Streitschrift), παρατηρώντας γύρω από τα ψυχοπνευματικά και ιστορικά χαρακτηριστικά των «εκλεκτών» του Γιαχβέ: «Η Ρώμη αισθανόταν ότι ο Ιουδαίος ήταν κάτι αντίθετο στην ίδια την φύση, το τερατώδες πολιτικό (εκ διαμέτρου) αντίθετό της, όπως ήταν. Στην

Ρώμη ο Ιουδαίος εθεωρείτο “ένοχος μίσους κατά ολόκληρης της ανθρώπινης φυλής”. Κι' αυτή η άποψη ήταν σωστή, σε όση έκταση έχουμε δίκιο να συνδέουμε την ευημερία και το μέλλον της ανθρωπότητας με την άνευ όρων κυριαρχία των αριστοκρατικών αξιών, των αξιών της Ρώμης.» «Όλα αυτά που' γιναν στη γη ενάντια «στην αριστοκρατία», ενάντια «στους ισχυρούς», ενάντια «στους κυρίους», ενάντια «στους κατόχους της δύναμης», δεν αξίζει ν' αναφερθούν σε σύγκριση μ' αυτό που έχουν κάνει οι Ιουδαίοι

εναντίον αυτών: οι Ιουδαίοι, εκείνος ο ιερατικός λαός, ο οποίος ήξερε πώς να πάρει την τελική ικανοποίηση από τους εχθρούς και τους κατακτητές του, μέσω ενός ριζικού μετασχηματισμού των αξιών τους, δηλαδή μέσω μιας πράξης μέγιστης πνευματικής εκδίκησης. Αυτό ήταν πρόπον μονάχα για έναν ιερατικό λαό, με την βαθύτατα απωθημένη ιερατική επιθυμία του για εκδίκηση.

Σ' αντίθεση με τις αριστοκρατικές εξισώσεις των αξιών (αγαθός = ευγενής = ισχυρός = όμορφος = τυχερός = αγαπημένος από τον Θεό), οι Ιουδαίοι, με μιά συνέπεια που εμπνέει φόβο, τόλμησαν να αντιστρέψουν τα πράγματα και να κρεμαστούν σ' αυτό με τα δόντια του βαθύτατου μίσους (του μίσους του αδύναμου), δηλαδή «μόνον εκείνοι που υποφέρουν είναι καλοί: οι φτωχοί, οι αδύναμοι, οι κατώτεροι είναι οι μόνοι καλοί άνθρωποι. Το βάσανο: εκείνοι που βρίσκονται σ' ανάγκη, οι άρρωστοι, οι άσχημοι, είναι επίσης οι μόνοι ευσεβείς άνθρωποι, μόνον αυτοί ευλογούνται από το Θεό, μόνο γι' αυτούς υπάρχει σωτηρία. Αντίθετα, εσείς οι προνομιούχοι και ισχυροί λαοί, θα είστε για όλη την αιωνιότητα οι κακοί, οι άσπλαχνοι, οι ακόλαστοι, οι ακόρεστοι, οι άθεοι. Επίσης για όλη την αιωνιότητα θα είστε οι ανίεροι, οι αναθεματισμένοι κι οι καταδικασμένοι!».

«Ξέρουμε ποιος κληρονόμησε αυτόν τον ιουδαϊκό μετασχηματισμό των αξιών... Σχετικά μ' εκείνη την τεράστια κι αμέτρητα καταστρεπτική πρωτοβουλία που εκτόξευσαν οι Ιουδαίοι μ' αυτήν την πιό θεμελιώδη απ' όλες τις κηρύξεις πολέμου, αναθυμούμαι την πρόταση που έγραψα άλλοτε («Πέραν του καλού και του κακού», παράγραφος

195) - συγκεκριμένα ότι, με τους Ιουδαίους ξεκινά η εξέγερση των σκλάβων στην ηθική: εκείνη η εξέγερση που έχει πίσω της μια δισχιλιετή ιστορία και την οποία σήμερα δεν την αντιλαμβανόμαστε πλέον, επειδή έχει θριαμβεύσει....»

Στο ίδιο έργο του, ο Νίτσε περιγράφοντας την κατάσταση της σύγχρονης του Ευρώπης αναφέρει: «...οι "κύριοι" ξώφλησαν, η ηθική του κυδαίου ανθρώπου έχει θριαμβεύσει. Αυτός ο θρίαμβος μπορεί επίσης ν' αποκληθεί δηλητηρίαση του αίματος (συνέτηξε αμοιβαία τις φυλές)...Κάθε τι, εξιουδαίζεται ή εκχριστιανίζεται ή εκκυδαίζεται φανερά»

Επίσης και ο Τσάμπερλαιν υπογράμμισε πως η ιδιαίτερη «κοινωνιολογική προτίμηση» των Ιουδαίων διανοούμενων για τον καπιταλισμό, την όποιος μορφής «δημοκρατία», την κοινωνική ρευστότητα και τον

μοντερνισμό, απειλεί και αποδομεί σταθερά το πνεύμα των Ινδοευρωπαίων, που χαρακτηρίζεται από εσωτερικότητα, αυθεντικότητα, πνευματική και διανοητική ελευθερία.

Πραγματικά, όλο το ζήτημα της επιβολής μιας παγκόσμιας τάξης της νέας εποχής, διοικούμενης από την Αμερική, που όμως διοικείται από τους Σιωνιστές, βρίσκεται σε απόλυτη αντίθεση με τις φυσικές κοινωνικοπολιτιστικές κατευθύνσεις των ινδοευρωπαϊκών εθνών, τα οποία αντιπροσωπεύουν τον ανθό του

ανθρώπινου πολιτισμού, μέσω της ινδικής, περσικής, ελληνικής και ρωμαϊκής αρχαιότητας, καθώς και με τις ανάλογες κατευθύνσεις των περισσότερο σύγχρονων ινδοευρωπαϊκών πολιτισμών, από τους βόρειους γερμανικούς λαούς έως και την Αγία Ρωσία.

Αυτές οι φυσικές κοινωνικοπολιτιστικές κατευθύνσεις ήσαν εν μέρει ενεργές και στην πάλαι ποτέ βρετανική Αυτοκρατορία μέχρι και τις αρχές του 20ου αιώνα, συνυπάρχοντας όμως με μια ολοένα και αυξανόμενη σιωνιστική επίδραση μέσω των πολιτικών και οικονομικών κύκλων που τελικά μετέτρεψε την Μεγάλη Βρετανία στο απόλυτο σιωνιστικό όχημα.

Στο συγκεκριμένο κοσμοθεωρητικό πλαίσιο αποτυπώνεται με ωμή σαφήνεια η σύγχρονη ιστορική πραγματικότητα, όπως την εξέφρασε αριστοτεχνικά ο πολυμαθής Γάλλος παραδοσιακός στοχαστής Αλαίν ντε Μπενουά: «...αν η Αμερική ήταν η εσχάτη Ρώμη, δεν θα μας πείραζε να είμαστε οι μισθοφόροι της! Είναι όμως η εσχάτη Καρχηδών!»

Σ' αντίθεση με τους Ινδοευρωπαίους που πάντοτε περιόριζαν τους οικονομικούς επιχειρηματίες στις κατώτερες τάξεις των κοινωνιών τους, διοικούμενοι από άρχοντες-ιερείς, οι Ιουδαίοι ουδέποτε είχαν κάποιο άλλο πραγματικό ενδιαφέρον εκτός από την οικονομική κυριαρχία τους επί των άλλων εθνών, μ' ένα και μόνο παθιασμένο στόχο, αξιοθαύμαστα επίμονο και σαφή: την απόλυτη κυριαρχία και υλική εκμετάλλευση των υποτελών τους, που απλά διατηρούνται στη ζωή ώστε να παράγουν για τους αυθέντες τους. Η πραγμάτωση αυτής της κυριαρχίας γινόταν εφικτή μόνον αφού είχαν φροντίσει προηγουμένως με συστηματικό κι αριστοτεχνικό δόλο να κλονίσουν τα Έθνη, υποδαυλίζοντας διαρκώς εσωτερικές λαϊκές επαναστάσεις κι αλληλοεξοντωτικούς πολέμους, οι οποίοι αφού εξαθλίωναν καταστροφικά τα Έθνη, κατόπιν καταστύσαν τους Λαούς δεκτικούς στα

Το φάρμακο για την ασθένεια του μοντέρνου αμερικανισμού είναι το παραδοσιακό κοινωνικοπολιτικό ήθος των Ινδοευρωπαίων, εθνικιστικό και συνάμα αριστοκρατικό

εκάστοτε διεθνιστικά κηρύγματα «ανοχής και συναδέλφωσης».

Είναι ιστορικά αναντίρρητο κωμικοτραγικό γεγονός: Η αμερικανική παγκόσμια τάξη, παρ' όλο που αυτοαποκαλείται δημοκρατική, δεν είναι τίποτε άλλο παρά η πληρέστερη και ωμότερη πραγμάτωση της ευχολογιακής προφητείας του Μαρξ, για την διεθνή προλεταριακή δημοκρατία. Είναι δηλαδή το καθεστώς όπου η οικονομία διέπει απόλυτα την πολιτική!

Όταν αναφερόμαστε στην μαρξιστική «δικτατορία του προλεταριάτου», δεν εννοούμε βέβαια τον φανταστικό «θρίαμβο» του πληθυσμού των λαϊκών στρωμάτων και την τοποθέτηση των εργατών ως ηγετών ενός έθνους, (γιατί ένα τέτοιο φαινόμενο δεν είναι παρά μια τερατώδης χίμαιρα, ένα παρηγορητικό λαύδανο για τις ασθενείς κι' εξαθλιωμένες μάζες), αλλά στην ωμή κυριαρχία, είτε ολίγων πλουσίων, είτε γιγαντιαίων ανωνύμων πολυεθνικών οικονομικών οργανισμών «εν ονόματι του προλεταριάτου».

Αυτό που απομένει σαν αποτέλεσμα του εφιαλτικού ονείρου της «προλεταριακής δικτατορίας» είναι το δυσάρεστο γεγονός ότι, αυτοί οι πολυεθνικοί οργανισμοί τροφοδοσίας ψευδαισθήσεων των μαζών, έχουν καταφέρει να αναγάγουν σε πο-

λιτιστικό θέσμιο την παιδαριώδη κι ακραία εγωπάθεια των ίδιων των μαζών. Απ' εδώ προέρχεται η χαρακτηριστική απύθμενη χυδαιότητα στην μονοτονία της αμερικανικής κοινωνίας, η οποία επηρεάζεται κυρίως από την ανεγκέφαλη τηλεόραση – γέννημα των υπολογιστών κι από την κινηματογραφική «δια-σκέδαση», που προσφέρει το Χόλυγουντ σαν υποκατάστατο της «ψυχ-αγωγίας». Απ' εδώ προέρχεται επίσης κι η διαδεδομένη έλλειψη πολιτισμένων συνηθειών κι ευγένειας μεταξύ των υποτιθεμένων «καλλιεργημένων» τάξεων της αμερικανικής κοινωνίας. Η έλλειψη αυτή είναι τόσο ελεεινή, ώστε σε κάποιον άνθρωπο συνηθισμένο στις παλαιότερες παραδοσιακές Ευρωπαϊκές κοινωνίες, θα προκαλούσε μονομιάς μια πηγαία αποστροφή και βαθιά ενόχληση. Μία νέα «τάξη πραγμάτων» η οποία βασίζεται σε τέτοια αφύσικα και σαθρά θεμέλια δεν μπορεί ν' αντέξει επί πολύ, ακόμα κι αν επιβάλλεται από μια τεράστια σε μέγεθος οικονομική και στρατιωτική ισχύ. Ωστόσο, εφόσον δεν θέλουμε επ' ουδενί να δούμε ολόκληρο τον κόσμο ν' αποσυντίθεται από την σπητική ασθένεια του μοντέρνου αμερικανισμού, πρέπει να βρεθεί ένα αποτελεσματικό φάρμακο. Και τέτοιο εξαιρετικό φάρμακο είναι το παραδοσιακό κοινωνικοπολιτικό ήθος των Ινδοευρωπαίων, εθνικιστικό και συνάμα αριστοκρατικό. Είναι αναμφισβήτητο γεγονός ότι, μετά τον καταστροφικό Δεύτερο

Μεγάλο Πόλεμο η Ευρώπη υπέφερε τα πλείστα υπό το κράτος της αμερικανικής εισβολής. Όπως έγραψε στα 1981 ο Γερμανός ινδολόγος και ανατολιστής λόγιος Βίλχελμ Χάλμπφας στο βιβλίο του «Ινδία κι Ευρώπη: Προοπτικές απεικονίσεις της πνευματικής τους αντιπαράθεσης» (Indien und Europa: Perspektiven ihrer geistigen Begegnung): «Από μίαν άποψη, η ίδια η Ευρώπη έχει «εκτοπιστεί» και ξεπεραστεί από τον σύγχρονο εξευρωπαϊσμένο κόσμο. Σίγουρα η Ευρώπη δεν είναι πλέον ο κύριος κι ο πρωταγωνιστής της διαδικασίας “του εξευρωπαϊσμού”. Η κατεύθυνση αυτής της διαδικασίας, η έννοια της προόδου, η σημασία της επιστήμης και της τεχνολογίας έχουν καταστεί απόλυτα αμφισβητήσιμες. Οι αμφιβολίες και τα ερωτήματα, που είχαν ήδη τεθεί από τους ρομαντικούς, τον Σοπενχάουερ και άλλους, τα οποία και καθόρισαν το ενδιαφέρον τους για την Ινδία, έχουν γίνει πλέον ιδιαίτερα επείγοντα. Τώρα η αναζήτηση εναλλακτικών λύσεων εμφανίζεται ως θέμα ζωής και θανάτου». Είναι αντιληπτό ότι ο Χάλμπφας ενστικτωδώς υποδεικνύει τον ινδικό πολιτισμό, ως ένα έξοχο αντίδοτο στην προϊούσα «αμερικανοποίηση» της Ευρώπης. Είναι επίσης σαφώς αντιληπτό ότι προσφάτως η Ινδία έχει αρχίσει να εισάγει πολλές από τις εμπορικές τεχνολογίες και την «ψυχαγωγία» τύπου Αμερικής (χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί το «Bollywood»/ Bombay-Hollywood). Ωστόσο, όπως είναι ιστορικά αποδεδειγμένο, τα θεμέλια του ινδικού πολιτισμού αποδείχθηκαν ιδιαίτερα ανθεκτικά και στερεά, ώστε να αντισταθούν σ' όλες τις εκάστοτε εισβάλλουσες αλλοδαπές κοινωνικές δυνάμεις. Η Ινδία, περισσότερο από οποιοδήποτε άλλο ινδοευρωπαϊκό έθνος, στάθηκε ικανή να διατηρήσει, (έστω και παραθλασμένες ή περικομμένες), τις πνευματικές παραδόσεις της, μέσω των πανάρχαιων θεσμών της κάστας και της κοινωνικής εξειδίκευσης.

Επομένως, η Ινδία μπορεί να προσφέρει ένα επιπλέον καθοδηγητικό φως στην επιβεβλημένη προσπάθεια της Ευρώπης ν' αποτινάξει τον αμερικανικό αποικισμό και την αμερικανική πνευματική δικτατορία, χαρακτηριστικά τα οποία βρίσκονται ήδη σε πλήρη εξέλιξη στην Γηραιά Ήπειρό.

Ο ινδοευρωπαϊκός νους αντιτάσσεται άμεσα στην σιωναμερικανική σκέψη. Η απόδειξη της ριζικής τους διαφοράς έγκειται στο ότι οι ινδοευρωπαϊκοί πολιτισμοί μας, ανατολικοί και δυτικοί, έχουν οδηγηθεί στις λαμπρότερες περιόδους τους προς μια πνευματική κατεύθυνση, μια πνευματική διάσταση της κοσμικής πολιτικής.

Το πραγματικό κακό της επαναστατικής σκέψης του Μαρξ (η οποία ουσιαστικά βρίσκεται πίσω από την παρούσα αμερικανοσιωνιστική πολιτική), είναι ότι αντικαθιστά ύπουλα και μεθοδικά τους φυσικούς αριστοκρατικούς ηγέτες με τους επιτυχέστερους αντιπροσώπους της εκάστοτε κυρίαρχης οικονομικής κατηγορίας, ανεξάρτητα από την ασθενική έφεσή τους για πολιτειακή ηγεσία, που ακουμπά την παντελή ανικανότητα σ' ότι αφορά τους εθνικούς και πολιτιστικούς στόχους της πολιτικής. Αυτό το κυρίαρχο χαρακτηριστικό είναι ο πραγματικός όλεθρος της παρούσας παγκοσμιοποιούμενης αμερικανοκίνησης κοινωνίας, την οποία ορθά κι ανεπιφύλακτα μπορούμε να αποκαλέσουμε μαρξιστική, λόγω του ότι παρουσιάζει

Το σημερινό καθήκον των Ευρωπαϊκών Εθνών είναι ν' ανακτήσουν τον αρχικό πνευματικό χαρακτήρα τους και να μεταρρυθμιστεί ο εκφυλισμένος τύπος της ψευδοδημοκρατικής διακυβέρνησης

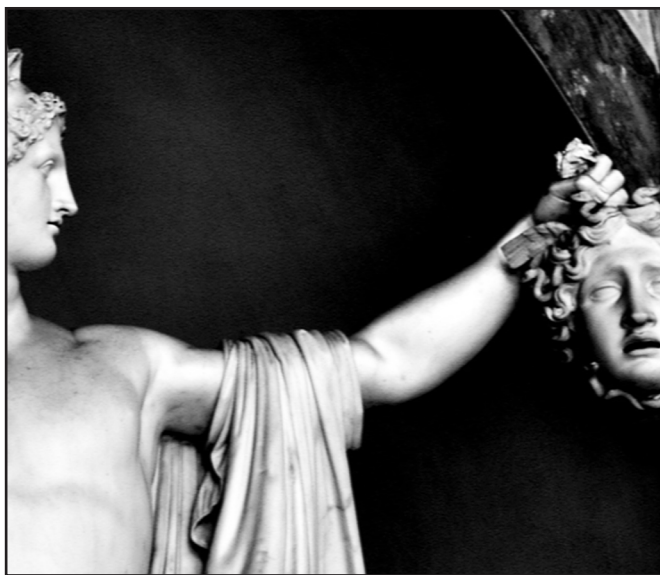
άνοδο κοινωνικών στοιχείων στην εξουσία της περιθωριακών κατά το παρελθόν, τα οποία αντιπροσωπεύουν την ριζικότερη υπονόμευση της παραδοσιακής αριστοκρατικής ισχύος της Ευρώπης κι ευρύτερα της Δύσης.

Το πλέον επείγον και σημαντικότερο καθήκον που πρέπει σήμερα να εκπληρώσουν τα ευρωπαϊκά Έθνη είναι ν' ανακτήσουν τον αρχικό πνευματικό χαρακτήρα τους και να μεταρρυθμιστεί ο εκφυλισμένος τύπος της ψευδοδημοκρατικής διακυβέρνησης, ο οποίος έχει επιβληθεί εξαναγκαστικά σε όλους. Στους κορυφαίους Ινδούς, καθώς επίσης και στους σημαίνοντες Ευρωπαίους φιλοσόφους η φυσική αποστροφή απέναντι στην μαρξιστική υλιστική αντίληψη είναι εμφανής. Μπορούμε να εντοπίσουμε ως ένα παράδειγμα της πνευματικής εστίασης της πολιτικής, έναν από τους πρωιμώτερους εθνικιστές της Ινδίας, τον Σρι Ωρόμπιντο Γκος, ο οποίος, στο δοκίμιό του «Ασιατική Δημοκρατία» (1908) – (Asiatic Democracy), από την συλλογή: «Πρώιμα πολιτικά γραπτά», δήλωσε ότι, αντίθετα από τις περισσότερες δυτικές δημοκρατίες, ο ινδικός πολιτισμός επιδιώκει «την

εκπλήρωση των υψηλότερων τάσεων του ανθρώπινου πολιτισμού και πρέπει να περιλάβει στον σαρωτικό καθαρισμό του, τις ζωτικότερης σημασίας ενστικτώδεις ή παρορμητικές αντιδράσεις της σύγχρονης ζωής. Θα συμπεριλάβει την δημοκρατία κι επίσης το σοσιαλισμό, αποκαθαίροντας κι ανυψώνοντας τα επάνω από την υπερβολική έμφαση στις οικονομικές διευθετήσεις, οι οποίες είναι απλά τα μέσα, αλλά και διδάσκοντάς πως να εστιάζουν τα μάτια τους πιο σταθερά και ξεκάθαρα στην ηθική, διανοητική και πνευματική τελειοποίηση της ανθρωπότητας. Αυτή η τελειοποίηση είναι ο στόχος».

Ο Ωρόμπιντο προσδιορίζει τη θεμελιώδη αδυναμία της σύγχρονης δημοκρατίας ως οφειλόμενη στο γεγονός ότι «εξέλαβε ως κίνητρό της τα δικαιώματα του ατόμου και όχι το Δάρμα (Dharma - φυσικό καθήκον / κοσμικός νόμος) της ανθρωπότητας, απευθύνθηκε στον εγωισμό των κατώτερων τάξεων ενάντια στην υπερηφάνεια των ανωτέρων, κατέστησε το μίσος και τον αλληλοεξοντωτικό πόλεμο μόνιμους συμμάχους των χριστιανικών ιδανικών κι επεξεργάστηκε μιαν αξεπέραστη σύγχυση, η οποία αποτελεί τη σύγχρονη ασθένεια της Ευρώπης.»

Εντούτοις, «.....στόχος της Ινδίας είναι ν' αναπαραγάγει τη σύγχρονη δυτική έννοια της δημοκρατίας, λαμβάνοντας υπόψη τις πνευματικές διαισθήσεις της: Η αποστολή της είναι να αναπροσανατολίσει την ανθρωπότητα στην αληθινή πηγή της ανθρωπίνης ελευθερίας, ισότητας, κι ανθρωπίνης αδελφότητας. Όταν ο άνθρωπος είναι ελεύθερος στο πνεύμα, όλη η υπόλοιπη ελευθερία είναι στην διάθεσή του. Γιατί ο Ελεύθερος Άνθρωπος είναι ο Κυρίαρχος της ύπαρξής του, ο οποίος

δεν μπορεί να δεσμευθεί. Όταν ελευθερώνεται από την αυταπάτη, αντιλαμβάνεται τη θεία "ισότητα του κόσμου", που εκπληρώνεται μέσω της αγάπης και της δικαιοσύνης, κι αυτή η αντίληψη μεταγγίζεται στο νόμο της κυβέρνησης και της κοινωνίας»... «Το Δάρμα είναι η ινδική σύλληψη στην οποία τα δικαιώματα και τα καθήκοντα χάνουν τον τεχνητό ανταγωνισμό που δημιουργείται μεταξύ τους από μιαν αντίληψη του κόσμου η οποία έχει τον ατομικό εγωισμό ως ρίζα της δράσης κι επανακτούν τη βαθιά και αιώνια ενότητά τους».

Ο θεσμός των καστών της αρχαίας Ινδίας υπήρξε όντως το απαραίτητο κοινωνικό πλαίσιο για την καλλιέργεια του ινδουιστικού Δάρμα. Θεσμοποιήθηκε «με σκοπό να διασφαλίσει μια διασταθμισμένη κοινωνική οντότητα, που θα μπορούσε να αναπτύξει την πνευματική της ενόραση και να τελειοποιήσει τον πολιτισμό της».

Ο Ωρόμπιντο, στην εργασία του «Κάστα και Δημοκρατία» (1907) (Caste and Democracy), -πάλιν από την συλλογή «Πρώιμα πολιτικά γραπτά»-, διαχωρίζει κατηγορηματικά τις κάστες, από τις Ευρωπαϊκές τάξεις του 19ου και 20ου αιώνα, οι οποίες ήσαν παράγωγα μιας οικονομικής και υλιστικής διαίρεσης. Όπως λέει ο ίδιος: «Η καστική διάρθρωση στην Ινδία αποσκοπούσε στο να κατανείμει αρμοδιότητες. Η κάστα του καθένα εξαρτιόταν από το Δάρμα του, από τα πνευματικά, ηθικά και πρακτικά του καθήκοντα, και το Δάρμα με την σειρά του εξαρτιόταν από το «σβαμπάβα» (swabhava) του, την φυσική εγγενή ιδιοσυγκρασία του ...Οι κάστες ήταν λοιπόν... μια απόλυτη αναγκαιότητα, δίχως την οποία ο ινδουϊστικός πολιτισμός θ' αδυνατούσε ν' αναπτύξει τον ιδιαίτερο χαρακτήρα του ή να εργασθεί για την μοναδική του ιδιαίτερη αποστολή.»

Είναι όντως ιδιαίτερα ενδιαφέρον ότι, η τάση για μια ριζική αναθεώρηση της μηχανιστικής αντίληψης της δημοκρατίας ως «διακυβέρνησης με αριθμούς», υπήρξε ιδιαίτερα εμφανής στους Γερμανούς συντηρητικούς συγγραφείς των πρώτων χρόνων του 20ου αιώνα, οι οποίοι θέλησαν να καταπολεμήσουν την κατασκευασμένη και αγκυλωτική κοινωνιολογία του Μαρξ.

Αυτή η δραστήρια τάση ριζικής αναθεώρησης και υπέρβασης του υλισμού ήταν πράγματι σύμφωνη μ' ένα

αυθεντικότερο ινδοευρωπαϊκό κοινωνικοπολιτικό ήθος, όπως για παράδειγμα αυτό διαφαίνεται ξεκάθαρα στο έργο του σπουδαίου ιστορικού και φιλοσόφου Όσβαλντ Σπένγκλερ, συγγραφέα της διάσημης δίτομης πολιτιστικής ιστορίας του Δυτικού Κόσμου «Η Παρακμή της Δύσης – Περιγράμματα μιας μορφολογίας της παγκόσμιας ιστορίας» (Der Untergang des Abendlandes: Umriss einer Morphologie der Weltgeschichte/1918-22). Ο Σπένγκλερ στο δοκίμιό του «Πρωσσιανισμός και Σοσιαλισμός» (Preussentum und Sozialismus/1920) τονίζει τις αρετές και τα πλεονεκτήματα του παραδοσιακού Πρωσσικού συστήματος κοινωνικής οργάνωσης, αντιπαραβάλλοντάς το προς το καπιταλιστικό σύστημα των συμφεροντικών πολιτικών κομμάτων και του κοινοβουλευτισμού:

«Ο Πρωσσικός τρόπος ζωής... έχει παραγάγει μία βαθύτατη και εναργέστατη ιεραρχική βαθμική συνείδηση, μίαν αίσθηση ενότητας, βασισμένης σ' ένα ήθος εργασίας κι όχι οκνηρήςσχόλης. Ενώνει τα μέλη κάθε επαγγελματικού τομέα – στρατιωτικού, δημοσιοϋπαλληλικού κι εργατικού – εμψυσώντας τους την περηφάνια της αίσθησης ενός λειτουργήματος υψηλού προορισμού. Επίσης τα καθιστά ικανά ν' αφιερωθούν σε δραστηριότητες που ωφελούν όλους τους υπόλοιπους, το σύνολο, το κράτος... Ο δεσμός της ενότητας σ' όλα τα επίπεδα είναι ένα ανώτερο ήθος αφοσίωσης, όχι ένας δεσμός επιτυχίας.»

Όταν στην μοναρχική Γερμανία ο εκδημοκρατισμός της διακυβέρνησης έγινε αναπόφευκτος, η πολιτεία κατόρθωσε να συνεχίσει να εμψύσασε τα παραδοσιακά ιπποτικά ιδεώδη στο νέο πολιτειακό και πολιτικό σύστημα: Η ιπποτική αρχή «όλοι για όλους», στην Πρωσσία διαμορφώθηκε σε αρχή ανάθεσης προς τον καθένα ενός συγκεκριμένου μέτρου καθηκόντων διοίκησης και υπακοής, δικαιώματος και ευθύνης, κατ' αντιστοιχία προς τα πρακτικά, ηθικά και διανοητικά του γνώρισμα και τις ικανότητες.

Οι δημοκρατικοί του κόσμου
οραματίζονται την γη
ως ένα “κυνηγότοπο”
όσων επιτήδειων
θέλουν να πλουτίσουν

Συνεπώς στον κάθε πολίτη αποδόθηκε ένας προσωπικός κοινωνικός βαθμός κι ένας βαθμός ευθύνης, πού όπως κάθε δημόσιο λειτούργημα, ήταν ανακλητός!

Αυτός ο ιδιότυπος Πρωσσι-κός σοσιαλισμός που κήρυττε ο Σπένγκλερ υπήρξε ένας πράγματι «ηγεμονικός σοσιαλισμός», στον οποίο «η πιο υπεύθυνη θέση στον γιγαντιαίο αυτόν οργανισμό... δεν πρέπει να εγκαταλείπεται σε φιλόδοξους πειρατές». Συνεπώς, μόνον ένα τέτοιο σύστημα μπορεί να καλλιεργήσει: «...ένα ενωμένο έθνος, όπου η θέση του καθενός θα ορίζεται από τον κοινωνικό του βαθμό, από το ταλέντο του στην εθελοντική αυτοπειθαρχία βασισμένο σε εσωτερική εδραία πίστη, στις οργανωτικές του ικανότητες, στο εργασιακό του δυναμικό, στην συνειδητότητα και στην ενέργειά του, στην ευφυή προθυμία του να υπηρετήσει τον κοινό σκοπό. Ας οργανώσουμε, λοιπόν, μία μαζική επιστράτευση εργασίας, που θα δημιουργήσει επαγγελματικές συντεχνίες, οι οποίες θα διοικούν και ταυτόχρονα με την σειρά τους θα διευθύνονται από ένα διοικητικό συντεχνιακό συμβούλιο, κι όχι από ένα κοινοβούλιο.» Αυτή η πρόταση του με-

γάλου στοχαστή υποδεικνύει μ' εξαίρετη σαφήνεια την σωτήρια τροχιά της ιαματικής εθνικοποίησης των λαϊκών μαζών και ταυτόχρονα ξεκαθαρίζει πως ο πραγματικός σοσιαλισμός οφείλει πρώτιστα να είναι ηθικό αίτημα!

Χαρακτηριστικά ο πολύς Σπένγκλερ αντιδιαστέλλει αυτό το Πρωσσικό κράτος με την παγκόσμια καπιταλιστική «δημοκρατία»: «Αντίθετο με την ιδέαν αυτή είναι το όραμα της παγκόσμιας καπιταλιστικής δημοκρατίας... Οι δημοκρατικοί του κόσμου οραματίζονται την γη ως ένα “κυνηγότοπο” όσων επιτήμεων θέλουν να πλουτίσουν κι όσων απαιτούν για τους εαυτούς τους το δικαίωμα εμπλοκής στην μάχη σώμα με σώμα». Αντί να διοικείται από αφοσιωμένους δημόσιους λειτουργούς μία τέτοια τυραννική δημοκρατία αναπόφευκτα θα περιέλθει στα χέρια των τραπεζιτών και των δισεκατομμυριούχων, οπότε η φρικιαστική και ανελεύθερη υποδούλωση της πολιτικής στην οικονομία και στο κεφάλαιο θα καταστεί πλήρης.

Σήμερα η «Δύση» είναι σήμερα φανερά παραλυμένη από την θεμελιώδη γενικευμένη κοινωνική νόσο που της επέφεραν οι φερόμενες ως «επαναστατικές» κοινωνικές αλλαγές των μεταπολεμικών χρόνων, καθώς και η συντελεσθείσα απώλεια κάθε παραδοσιακής αριστοκρατικότητας και αληθινής θρησκευτικότητας στην πολιτική σκέψη (δηλαδή ουσιαστικά η πλήρης απόρριψη και μεθοδική καταστροφή κάθε πνευματικής διάστασης του ανθρώπου, καθώς και της εσωτερικότητας και της κοσμικής ευσέβειας).

Η σύγχρονη εξελισσόμενη πολύμορφη και βαριά κοινωνιοπάθεια επιπλέκεται έτι περαιτέρω, λόγω της σύγχρονης τάσης του χριστιανισμού (καθολικού, ορθόδοξου και προτεσταντικού) ν' αποποιηθεί ολότελα τον ολοκληρωμένο μεσαιωνικό Ευρωπαϊκό του χαρακτήρα και να επιστρέψει στην πρωταρχική του παλαιοδιαθηκική μορφή. Με την σύγκλιση των δογμάτων σε διαθρησκευτικές συνεργασίες, κατόπιν σε συνέργειες, ύστερα σε συγχωνεύσεις και τελικά στην μια θρησκεία του Μεσσία της Σιών κι εκλεκτού του Γιαχβέ.

Σε μιά τέτοια ανησυχητικά παθολογική λίκμανση του πολιτισμού και της σκέψης, είναι απόλυτα επιτακτική μία αποφασιστική κι ενορχιστρωμένη προσπάθεια ώστε ν' αποκηρύξουμε τον αποπλανητικό υλιστικό τρόπο ζωής που υπαγορεύεται ως νόμος από την αλλόφυλη κυρίαρχη τάξη της Αμερικής (και σε προέκταση της Ευρώπης), μια κυρίαρχη τάξη η οποία στην διάρκεια του προηγούμενου αιώνα έχει καταστρέψει σχεδόν ολότελα τις πνευματικές και πολιτιστικές πηγές της Δύσης. Αυτή η κυρίαρχη τάξη πορεύεται στον χώρο της «διανόησης» με τους εκάστοτε παλιάτσους πνευματικούς διαχειριστές της, σαν τον Γάλλο ιστορικό Ζαν - Μπατίστ Ντυροζέλ, που δεν περιέλαβε ως

πνευματική συνιστώσα της Ευρώπης τον ελληνικό πολιτισμό!

Η προωθούμενη από την σιωνιστική αμερικανική παγκόσμια άρχουσα τάξη, καταβαράθρωση των εθνών στον ξέφρενο υλισμό και στον συστηματικό εκχυδαϊσμό, μπορεί και πρέπει να καταπολεμηθεί, μόνο με μιά στιβαρή παραδοσιακή φιλοσοφική θεμελίωση και κατεύθυνση, όπως εκείνες που προσφέρονται από τις ιδεαλιστικές φιλοσοφικές παραδόσεις της Ευρώπης και της Ινδίας. Η διαπίστωση αυτή κι η συνακόλουθη της ιδεολογικοπολιτική πρόταση ταράζουν και αποδιοργανώνουν τους κάθε λογής και χροιάς μαρξιστές και μαρξογενείς υλιστές, που ναι μεν τρομάζουν από το σημερινό παγκόσμιο δρώμενο, αλλά για να ξεδιψάσουν την υπαρξιακή τους δίψα συνεχίζουν να ρουφάνε το υλιστικό δηλητήριο του ταλμουδικού υλιστή προφήτη τους, του δαιμόνιου Μαρξ.

Εμείς απλά κατανοούμε με συμπάθεια όλα τ' απόκληρα «ορφανά» του Στάλιν, του Λένιν, του Τρότσκι, του Μπερνστάϊν, ακόμα και τα πνευματικά απόβλητα κι αποπαίδια του Πάρβους, οπότε σ' ένα βαθμό συμεριζόμαστε την καταθλιπτική στάση τους απέναντι στο φρενήρες ιστορικό γίνεσθαι. Αποτελεί μian εύλογη μετατραυματική αναπλήρωση αυτών των πνευματικά παραπληγικών, αφότου το τροχιακό δυστύχημα της Ιστορίας που κατέστρεψε την ΕΣΣΔ, τους παρέλυσε αμετάκλητα! Αλλά εντοπίζουμε δύο άθλιες συνεκδοχές της ελεεινής σιωπής και της επιτήδειας συναίνεσής τους με τον Σιωνισμό: όταν δεν είναι συμφεροντολόγοι και ασπόνδυλοι λακέδες του, τότε είναι μάλλον ηλίθιοι. Δεν υπάρχει άλλη ενδεχόμενη εξήγηση των αντιφυσικών και αντιιστορικών τους επιλογών και εμμονών.

(με παρέμβαση του «δαίμονος του τυπογραφείου», το πρώτο μέρος του συγκεκριμένου άρθρου, δημοσιευθέν στο προηγούμενο τεύχος, έφερε την υπογραφή του Συναγωνιστή Ι. Πετρίτη.)

ΟΧΙ ΦΥΛΑΚΕΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΕΘΝΙΚΙΣΤΕΣ

ΕΝ ΟΝΟΜΑΤΙ
ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ
ΤΟΥ ΦΡΟΝΗΜΑΤΟΣ,

ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ
ΕΘΝΙΚΙΣΤΕΣ
ΕΙΝΑΙ ΕΤΟΙΜΟΙ
ΓΙΑ Ο,ΤΙ ΧΡΕΙΑΣΤΕΙ.

ΚΑΙ ΓΙΑ ΕΞΟΡΙΕΣ
ΚΑΙ ΓΙΑ ΦΥΛΑΚΕΣ
ΑΚΟΜΗ

Ν. Γ. ΜΙΧΑΛΟΛΙΑΚΟΣ
19 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 2013

